

DIEVA DĀVANAS VIENMĒR ATROD SAVU VIETU

1 Pateicos tev, brāli Nevil. [Brālis Nevils saka: “Lai Dievs tevi svētī, brāli.”—Tulk.] Lai Tas Kungs tevi svētī, brāli.

Labvakar, draugi. Es tikko kā atbraucu, pavisam nesen, un es nodomāju, ka varētu atnākt un novēlēt jums visiem priecīgus Ziemassvētkus.

2 Bet, nu, es nezināju, ka man būs tas lielais gods runāt jums par Tā Kunga Vārdu. Un tā brālis Nevils palūdza man, un man bija dažas nelielas Ziemassvētku tēmas, kuras es izmantoju, vienu no tām Fīniksā un tur Toskānā, dažādās tās apkaimes vietās, parasts Ziemassvētku vēstījums. Un es nodomāju, ka šovakar es runāšu par kaut ko nelielu, ko Tas Kungs nesen ielika manā prātā, kad es biju tur Kolorādo.

3 Un es pārdomāju kaut ko, kas attiecas uz Ziemassvētku laiku, un es šeit esmu pierakstījis kādas piecas vai sešas nelielas piezīmes, Rakstu vietas un pārējo. Es ne... Man šķiet, ka tā dara brālis Nevils un visi kalpotāji. Tu... Šķiet, ka kaut kas tev atnāk, un tu to pieraksti. Tu nedaudz pagaidi un pieraksti to. Es pierakstu to piezīmju grāmatiņā, vienkārši pierakstu grāmatiņā. Tad, kad mani kaut kur paaicina, es tur ieskatos uz saku: “Kas gan tas bija, ko es biju pierakstījis?” Tā nu tas notiek, kad mūs pēkšņi kaut kur paaicina, ziniet.

4 Mēdza būt, ka es... Kad es biju jaunāks, es varēju vienkārši...mana galva bija tāda, ka es varēju vienkārši par kaut ko uzreiz iedomāties, un man nevajadzēja vilcināties, es nodomāju: “Pirms desmit dienām es biju tādā un tādā vietā. Lūk, kur ir tā tēma. Te nu tā ir, un šādi tā virzās.”

5 Ziniet, kopš es esmu nobraucis dažus kilometru stabiņus, brāli Higinbatam, un šķērsojis dažas upes, tas vairs neatnāk tādā veidā, pabraucot nedaudz tālāk pa to ceļu. Taču tas... Kā pirms kāda laiciņa sacīja brālis Nevils: “Mēs vairāk un vairāk tuvojamies Mājām.”

6 Ir labi atkal būt mājās. Atpakaļceļā es, ak, bija šausmīgi daudz sniega. Un tur bija... Un es dzirdēju par avārijām un pārējo, tik daudz to ir uz ceļiem, un cilvēki iet bojā. Un vienkārši aizdomājieties, cik daudzi simti šajās dienās zaudēs savu dzīvību, no šī vakara līdz jaungada svētku beigām, cik daudz amerikāņu nomirs! Un ziniet, ar dažiem no mums tas varētu notikt šeit šovakar. Un tas vienkārši ir atkarīgs no tā, lūk...no mūsu stāvokļa Dieva priekšā. Šī tauta ir bēdīga, kā sacīja tas brālis, it visur ir bēdas. Un mūsu karogs ir nolaists pusmastā uz trīsdesmit dienām, un tas viss ir grēka un cilvēku dēļ, kuri negrib pieņemt to, kā lietas risina Dievs.

7 Pat ja mēs nepiekrītam cilvēkam, ja mēs tomēr nevaram izdarīt to brālīgā veidā, un tad... Sprotiet, ja sirdī ir Kristus, tad nav svarīgi, cik ļoti tu nepiekrīti tam cilvēkam, tu joprojām viņu mīli un cieni. Es daudzas reizes nepiekrītu daudziem cilvēkiem. Un tomēr es nekad neesmu redzējis nevienu, kuram es nepiekrītu, bet par kuru es būtu domājis kā citādi nekā: “Es viņu apskaušu un nosaukšu par manu brāli, centīšos viņam palīdzēt, kā vien varēšu.” Es viņam nepiekrītu, jo es domāju, ka varbūt nepiekrītot, ka viņš... Tam, kam viņš tic, es varbūt nevaru ticēt tieši tā kā viņš, taču...un tā tālāk, taču es varētu parādīt viņam manu virzienu, kā viņš rāda man savējo, un salikt tos kopā un izskatīt tos, un paskatīties, kas mums sanāks. Taču šāda nepiekrīšana, kad tas nonāk...mums nekad nebūtu jāsadusmojas vai jāgrib sāpināt, vai sagraut, vai kaut ko tādu. Mums vienmēr būtu jācenšas celt.

8 Šeit ir atnācis aukstuma vilnis, vai ne? Kad es devos prom no Toskānas, bija divdesmit divi grādi; un kad saule bija norietējusi un bija satumsis, tur joprojām bija divdesmit. Tāpēc tad, kad biju atgriezies šurp, es vienkārši viss trīcēju, ziniet. Es... Tas viss sniegotais ceļš un temperatūra zem nulles, un ledus, un pārējais, man atkal vajadzēja pie tā pierast. Ir tik dīvaini, ka tu tik ļoti ātri vari pierast pie klimata. Un kopš es jūs atstāju, es teju vai nespēju te izdzīvot. Es dabūju kaut ko līdzīgu sinusam vietējo laika apstākļu dēļ, un kļūstot vecākam... Bet es esmu dzimis un uzaudzis šeit. Taču, kad, sprotiet, kad tu esi jauns un ar tevi kaut kas notiek, tu vari tikt no tā vaļā. Taču, kad tu kļūsti vecāks, nu, tu sāk saprast, ka kaut kas vairs nav tā. Agrāk tu vienkārši varēji to aizmirst. Tu... Tur ir

kaut kas, kas...ka tu vienkārši nevari tik no tā vaļā, kā tu reiz darīji, kad tu biji bērns. Tāpēc es ieraudzīju, ka tādā veidā, ka es...ka silts klimats vecam cilvēkam ir tāda kā neliela palīdzība.

9 Es atceros ierašanos Jūtik-Paikā, kad es biju bērns (septiņi, astoņi, desmit, divpadsmit, četrpadsmit gadus vecs), man nebija nekādu apavu, tenisa kurpītes, bet bija kādi divdesmit divi vai divdesmit trīs grādi zem nulles, un tenisa kurpītes...no tām līda ārā pirksti. Un nebija tā kā tagad, kad tu ej pa ielu, bet tev vajadzēja brist pa sniegu. Tur nebrauca automašīnas, varbūt reizēm gadījās kādas pajūga sliedes. No rīta, ejot pa to šoseju mazā, vecā mētelītī bez krekla, un tas bija, lūk, šādi sasprausts; ne siltāk par to, kas man ir mugurā šobrīd. Izmircis līdz kauliem, gāju vien tālāk un nepievērsu tam nekādu uzmanību, saprotiet, man gandrīz nemaz nebija auksti. Taču tas bija jau pirms četrdesmit pieciem gadiem. Tā ka esmu kļuvis daudz vājāks, nogājis daudzas jūdzes, spidometrā savācis lielu noskrējienu, ziniet. Tāpēc mums vairs nav tās izturības kā agrāk.

10 Es redzēju, kā brālis Keps pacēla galvu. Tu esi pārāk jauns, lai šobrīd par to domātu. Un tāpēc pagaidi, līdz nonāksi līdz turieni, kur ir brālis Nevils un es, tad tu...tu domāsi par daudzām lietām citādāk; atnāk tāds kā vājums.

11 Labi, mums bija varens laiks Tai Kungā. Tas Kungs ir ārkārtīgi mūs svētījis, un es esmu ļoti pateicīgs. Un es braukšu atpakaļ, man šķiet, nākamajā svētdienā, ja Tas Kungs dos; es gribētu, ja brāli Nevilu neuztrauc... Man būs dievkalpojums vismaz svētdien no rīta un varbūt svētdien vakarā; dziedināšanas dievkalpojums svētdienas vakarā. Svētdien no rīta man būs svarīgs vēstījums, ja Tas Kungs gribēs, lai es to izsaku. Es neesmu pārdomājis savu tēmu...šobrīd tā ir ne vairāk kā vienkārši mana tēma, tai vēl nav nekāda konteksta, jo es...bez jebkādas, ziniet, atklāsmes no Tā Kunga, bet vienkārši manis paša. Es gribu svētdien izteikt kaut ko, kas, es ceru, būs tāda kā neliela palīdzība šajos ceļos.

12 Tagad man ir jādodas uz darbalauku, un man teju vai visas dienas jau ir aizņemtas visādās vietās. Man šķiet, ka Billijs sacīja man, ka tad, kad es no šejienes aizbraukšu, izbrauciena laikā, man būs divas vai trīs dienas aprīlī, lai es varētu atbraukt mājās, atgriezties Toskānā, un tad tas būs teju vai viss. Un pēc tam līdz nākamajam novembrim, oktobrim, kad es atkal atgriezīšos šurp no ārzemēm.

13 Un tā, vēl ir divas dienas līdz Ziemassvētkiem. Vēl viena diena, vai ne? Vajadzētu būt divām. Pirmdien... Vai Ziemassvētku vakars ir otrdien? Ziemassvētku vakars ir otrdien. Vai tad tas nav šausmīgi, redzēt, ka pret šiem lielajiem svētkiem, kuriem mēs tuvojamies, attiecas tieši tā, kā tas notiek? Tas ir tik nožēlojami, tik...ir tik neprātīgi, kad saprotam, ka truši un mīts, saukts par "Krisu Kringlu" (Santa Klausu), un viss pārējais ir atņēmis to īsteno nozīmi tam, kas ir Ziemassvētki.

14 Lūk, mēs ne... Mēs nezinām, un es pavisam noteikti neticu... Būdam ceļā...mana sieva ir tur aizmugurē, un es... Būdam ceļā, es klausījos kādu astronomu, kas...viņi ir uzbrukuši tai idejai, par kuru viens astronoms pastāstīja man pirms daudziem, daudziem gadiem, kad es biju vēl mežsargs šeit Indiānā. Kad viņi man izstāstīja... Kā tās zvaigznes sanāca kopā, tieši tā, kā stāstīja tas pirmais astronoms, un tās izveidoja to, kas, kā viņi sacīja, ir kaut kas dabisks, kas notiek reizi (man šķiet, ka tā viņš sacīja šovakar), reizi astoņsimt gados vai kaut kā tamlīdzīgi. Un tas atkal pārveidojas, Sardis un Jupiters, un, es aizmirsu, un Marss. Nē, es...ne tā. Tās ir dažas no tām zvaigznēm, kā tās pāātrinās, kad to orbītas sakrustojas vienā līnijā ar zemi. Un tas astronoms šovakar centās pateikt, ka faktiski tas bija kaut kas dabīgs. Es ne... Es to nepieņemu. Es ticu, ka tas bija kaut kas pārdabisks, ko izdarīja Dievs. Viņš... Dieva lietas ir pārdabiskas. Viņš ir pārdabisks.

15 Un es paskatījos, un es sapratu, ka atkal tuvojas aprīlis. Es... Ja Tas Kungs gribēs, lai es nodzīvoju tik ilgi, tad man paliks piecdesmit pieci gadi. Saprotat? Un es zinu... Bet atskatoties uz savu dzīvi...un es brīnos, kur tas notika. No tiem pirmajiem Ziemassvētkiem, kad mēs izkāram savas zeķes, un mamma ielika... Mēs, droši vien, dabūjām kādu apelsīnu un divus vai trīs svītrotās ledenes gabaliņus, un mums tie bija vareni Ziemassvētki. Un, ziniet, bērni, viņi gaida savas

dāvanas. Mēs redzam, ka Ziemassvētki šajā laikā ir pārsvarā priekš bērniem, mūsdienās to gaida viņi. Tas ir fokusējies uz bērniem. Taču patiesībā tiem būtu jābūt pieaugušajiem; viņiem būtu jā māca saviem bērniem, kas ir īstenie Ziemassvētki.

16 Un es absolūti neticu, ka Kristus varēja piedzimt divdesmit piektajā decembrī Jūdejā, jo tur ir aukstāks nekā šobrīd šeit. Saprotat? Ak, un kā gan gani tad varētu pieskatīt savu ganāmpulku naktī? Un vēl tā pierakstīšanās un viss pārējais, un ka Marijai bija jāiet tik tālu, visu ceļu no Betlēmes uz Jeruzalemi Jūdejā...tas ir, lai pierakstītos. Es nevaru...nevaru kam tādāmoticēt. Viņa devās, man šķiet, viņa devās uz Nācareti, un tādā veidā... Kā gan to varētu izdarīt? To nevarētu izdarīt, un es ticu, ka Kristus piedzima pavasarī, jo Viņš bija Jērs visādā ziņā. Saprotat? Un ievērojiet, Viņš piedzima kūtī, nevis mājā.

17 Un, kad viņi veda Viņu uz krustāsišanu (tie citi), cik mēs zinām, tur nebija teikts, ka Viņš veda viņus, bet viņi veda Viņu. Vai jūs zinājāt, ka jēru vai aitu kādam ir jāved uz kautuvi? Viņi neies uz kautuvi, jums viņus uz turieni ir jā aizved. Un parasti tas ir āzis, kas ved aitu. Kaušanas aplokos viņiem ir āzis. Un āzis ies pa to celiņu, līdz viņš pievedīs to aitu pie ieejas kaušanas vietā, un tad tas āzis izlēks. Taču, kad pienāks laiks to āzi nokaut, viņš patiešām sataisa traci (kad viņam ir jāiet tur iekšā), taču, protams, jūs nevarētu viņu par to vainot. Taču runa ir par to, ka aita kādam ir jāved, un arī Viņš tika vests uz nokaušanu. Viņi veda Viņu. Viņš bija Jērs. Un es ticu, ka šādi tas ir it visur dabā, un jēri dzimst martā, aprīlī, kaut kad tajā laikā, ne vēlāk kā maijā. Un es neticu, ka tas bija kaut kad pirms marta vai kaut kad pēc maija, tas bija kaut kad tajā starplaikā.

18 Taču, kad tā draudze, kristietība, apprecējās ar katolicismu, tas notika Nikejas padomē, kad viņi pieņēma...Romas valsts pieņēma kristietību un uztaisīja to, ko viņi sauc par vispasaules reliģiju, tā bija kristietība. Viņi izveidoja vispasaules reliģiju un viņi pielūdza elkus, un viņiem bija saules dievs.

19 Un tieši tagad, no divdesmit pirmā līdz divdesmit piektajam datumam, saule, virzoties uz priekšu, stāv gandrīz vai vienādā pozīcijā. Kā jūs to saucat? Bija... Es domāju, ka es to zinu, taču es nevaru to atcerēties. Kad saule ir...tā iegūst tik un tik laika un zaudē tik un tik laika līdz pat divdesmit pirmajam...starp divdesmit pirmo un divdesmit piekto decembri. Ak, es aizmirsu, kā viņi to sauc. Kā? [Kāds saka: "Aptumsums."–Tulk.] Nē, aptumsums ir tad, kad iet...kad pārkļājas saule un mēness. Kaut kas tajā ir, ak, es...es jau gandrīz varu to izteikt, taču šobrīd vēl nevaru. Tomēr tā ir tā saules apstāšanās, kuru romieši sauca (tas ir tad, kad tas aplis turpinājās), tas tika saukts par "saules dieva dzimšanas dienu". Viņi svinēja to no divdesmit pirmā līdz divdesmit piektajam decembrim.

20 Tāpēc, tā kā to pārveidoja Roma...kristietība Romā tika pieņemta pēc viņu saprašanas, un pēc tam viņi pateica: "Mēs uztaisīsim tādus pat svētkus un mēs uztaisīsim Dieva Dēla dzimšanas dienu." Saprotat? Saules dieva Jupitera dzimšanas diena, un tad Dieva Dēla dzimšanas diena divdesmit piektajā decembrī, un tas...

21 Taču kāda tur starpība? Saprotiet, šodien, kad mēs... Pat ja tas...ja viņi svinētu to jūlijā vai augustā, vai kad nu vēl, tas joprojām ir tas atceres svētums, ka "Dievs deva mums cerību, kura ir mūsos".

22 Un tagad jūs sacīst: "Labi, tiem visiem pārējiem ir Santa Klauss, un viņi dara tā, kā viņi dara; nu, tikpat labi to varētu darīt arī mēs." Nekādā gadījumā! Nē, mums tie nav pagāniski svētki, tas ir svēts laiks. Ja nebūtu bijis Kristus dzimšanas svētku, tad nebūtu nekādas augšāmcelšanās. Ja nebūtu bijis Kristus dzimšanas svētku, tad nebūtu nekādas mīlestības, nebūtu nekāda miera, ticīgajam nebūtu nekādas dzīves pēc nāves, ja nebūtu bijis Kristus dzimšanas svētku.

23 Un tagad jūs sacīst: "Labi, ja visa pārējā pasaule, viņi tikai..." Nu, saprotiet, kā zibens šautra tumšās mākoņainās debesīs rāda, ka var būt gaisma tumsas laikā. Šīs gaismas šajā vakarā pierāda to, ka tumsas laikā var būt gaisma. Un kad gaismas mirdzēšana ir visstiprākā? Tumsā.

Ieslēdziet šīs gaismas dienas vidū, kad spīd saule, un jūs tās teju vai neredzēsiet. Taču tumsas laikā viena neliela, mazmazītiņa gaismiņa mirdzēs patiešām spoži. Un tieši šobrīd ir tā tumsa, kad katram kristietim ir jādod liecība par to cerību, kas atrodas viņā, par Jēzu Kristu, Dieva Dēlu. Nevis kaut kāds Kriss Kringls, kurš piedzima kaut kur tur, ziniet, un kaut kādu koku apspīdēja gaisma, un reiz naktī viņš iznāca no meža; kaut kāds izdomāts stāsts, kam nav nekāda pamatojuma. Taču mēs stingri ticam apsolītajam Dieva Vārdam par Mesijas atnākšanu un ka Viņš piedzima Kristus dzimšanas svētkos, divdesmit...gandrīz pirms diviem tūkstošiem gadu, mēs tam ticam.

24 Un tā, šovakar mēs parunāsim nedaudz citādākā veidā. Man šķiet, ka jūsu gans jau runāja un varbūt runās atkal trešdienas vakarā, jo es zinu, ka viņš ir atlicis kādu tēmu vai kaut ko tādu, lai šovakar iedotu kanceli man. Un es gribu, lai viņš to izsaka, es gribu viņu paklausīties.

Taču, pirms mēs to darīsim, vienkārši uz brītiņu atkal nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

25 Debesu Tēvs, šis īpašais, svētais brīdis, kad mēs domājam par dažādām lietām šeit Rakstos, kuras, lai kur arī mēs ietu, tur Vecajā Derībā, runā par to laiku, kad Dievam bija jāsūta Savs Dēls. Kā tie pravieši toreiz veltīja savu laiku, lai pravietotu Dieva Vārdu, kas nāca pie viņiem. Un savā laikā viņi pravietoja un paredzēja tās lietas, kas notiks, un mēs redzam, ka tajā naktī tas viss piepildījās tur Betlēmē, kad Dievs tik ļoti mīlēja pasauli, ka Viņš deva Savu vienpiedzimušo Dēlu. Mēs pateicamies Tev par to.

26 Un tagad, Kungs, kamēr mēs atrodamies šeit šovakar, lai sludinātu par Tavu Vārdu; un Tas ir tik svēts, Kungs, un tieši tāpēc mēs gribētu sākumā parunāt ar Tevi. Un mēs lūdzam, lai Tu atver mums Tava Vārda saprašanu. Un mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

27 Tagad es gribu izlasīt šeit kaut ko no Rakstiem, vienkārši parastu Ziemassvētku stāstu no Rakstiem, kas atrodas Mateja 2. nodaļā. Un kamēr jūs atšķīrat to vietu...un Jāņa Evaņģēliju 3:16.

28 Un tovakar Fīniksā...Ja šeit ir tie, kas klausās magnetafona lentes, es gribētu, lai jūs noklausāties šo: "Kāpēc Jēzum bija jāatnāk uz Betlēmi?" Kāpēc Viņam tas bija jādara? Un tas, ko simbolizēja Dāvids, kad viņš gulēja un gaidīja uz tā kalna, skatoties lejup uz filistiešu armijas garnizonu. Un es salīdzināju to tieši ar šodienu, un parādīju, ka Betlēme...ko tas nozīmē.

29 Un Kristus ir mūsu Betlēme, un es varu pierādīt, ka katrs cilvēks, kas ir dzimis no Dieva, ir dzimis Betlēmē, jo Kristus ir Betlēme. Un tieši tas Viņš bija, *Dzīvības Maize*. Un "beth", b-e-t-h nozīmē "māja", e-l ir Dievs un e-l-h-e-m ir elhem, kas nozīmē "maize", tāpat "Dieva Maizes Nams". Un Jēzus Kristus bija "Dieva Maizes Nams", mūžīgās dzīvības Maize. Un katrs cilvēks, kas ir dzimis Kristū, jūs esat dzimuši Betlēmē, Dieva Maizes Namā. Un kā šodien šo draudžu savienības ir nostājušās garnizonā, līdzīgi filistiešiem, lai atturētu cilvēkus no Tā.

30 Un kā tie drosmīgie vīri, zinādami, ka Dāvids bija svaidīts un ka viņam viendien ir jāklūst par ķēniņu...tobrīd viņš bija ļoti nepopulārs, viņš bija bēglis starp saviem ļaudīm, taču viendien viņa aicinājums atnāca. Tur ar viņu bija drosmīgi vīri. Un atcerieties, tie vīri bija no pagāniem, gandrīz ikviens no tiem bija pagāns, tā ir ļoti skaista šodienas līdzība. Un viens no tiem kareivjiem bija tik drosmīgs, viņš nonāvēja astoņsimt vīru ar to...ar savu šķēpu, viens pats, vienā dienā. Cits nostājās lēcu lauka vidū, un atnāca armija, karaspēks. Un viņi visi aizbēga, bet viņš stāvēja tur un kāva tos vīrus, līdz viņa roka nogura. Un vēl bija cits, kurš ielēca bedrē un nogalināja lauvas sniegotā dienā, ar vienu roku. Un filis...tas ir, viņam virsū metās ēģiptietis ar garu šķēpu, bet viņš paķēra nūju un izsita šķēpu no viņa rokas, paņēma to šķēpu un nonāvēja ar to pašu ēģiptieti, un nonāvēja trīssimt virsniekus.

31 Un iedeva varenus vīrus... Dāvids iesaucās: "Kaut es vēlreiz varētu padzert ūdeni no tās akas!" (Kur viņš reiz mēdza dzirdīt savas aitas, kad no rītiem izveda tās no aploka, tās gribēja dzert.) Un tie vīri izvilka savus zobenus un piecpadsmit jūdzes cīnījās cauri tiem vīriem, atnesa to ūdeni.

32 Un Dāvids sacīja: "Pasargi, Dievs, lai es to izdzertu!" Un viņš izlēja to uz zemes kā dzeramo upuri Tam Kungam. Cik brīnišķīga līdzība par to pašu lietu, līdzība, kas ir Jāņa 3:16 šovakar.

...tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš deva Savu vienpiedzimušo Dēlu...

33 Un ko izdarīja Kristus? To Dzīvību, kura Viņam bija jādzīvo mūžīgi, Viņš izlēja to no Savām vēnām uz zemes, Savu dabisko dzīvību uz zemes kā upuri par mūsu grēkiem. Un kā pagāni šodien, godavīri, vīri, vareni vīri, paņem zobenus un nostājas tur, un izcērt sev ceļu, lai iegūtu svaigu ūdeni Kristum (mūsu Dāvidam), kurš šodien ir ļoti nepopulārs. Taču mūsu Dāvids, kurš, kā mēs zinām, atnāks spēkā, Viņš šādi samīs zem Savām kājām visas tautas un ganīs tās ar dzelzs zizli. Un īsteni drosmīgi vīri stāv ar Dieva Vārdu un bezbailīgi cērt uz visām pusēm, jo mēs zinām, ka Viņš nāk spēkā.

34 Un tagad izlasīsim, pēc Jāņa 3:16, izlasīsim par magu apciemojumu Mateja Evaņģēlija 2. nodaļā.

Kad Jēzus bija piedzimis Bētleme, Jūdas ķēniņa Hēroda laikā, redzi, gudri vīri no austrumu zemes atnāca uz Jeruzālemi un sacīja:

"Kur ir jaunpiedzimušais Jūdu ķēniņš? Jo mēs Viņa zvaigzni redzējām austrumu zemē un atnācām Viņu pielūgt."

Kad ķēniņš Hērods to dzirdēja, tad viņš satraucās un visa Jeruzāleme līdz ar viņu.

Un, saaicinājis visus tautas augstos priesterus un rakstu mācītājus, viņš izzināja no tiem, kur Kristum būs piedzimt.

Un tie viņam sacīja: "Betlēmē, Jūdas zemē; jo tā raksta pravietis:

un tu, Betlēme, Jūdas zemē, tu nebūt neesi mazākā starp Jūdas cilts kungiem; jo no tevis nāks Valdnieks, kas ganīs Manu Israēla tautu."

Tad Hērods paslepen saaicināja gudros, sīki izjautāja tiem par zvaigznes atspīdēšanas laiku.

Un viņš tos sūtīja uz Betlēmi un sacīja: "Eita un ievāciet rūpīgi ziņas par to bērnu, un, kad jūs Viņu atradīsiet, tad paziņojiet to man, ka arī es aizeju un Viņu pielūdzu."

To no ķēniņa dzirdējuši, tie aizgāja. Un redzi, zvaigzne, ko tie bija redzējuši austrumu zemē, gāja tiem pa priekšu un nostājās pār namu, kurā bija bērns.

Un, zvaigzni ieraudzījuši, tie priecājās ar varen lielu prieku.

Un, namā iegājuši, tie ieraudzīja bērnu līdz ar Mariju, Viņa māti, un tie nometās zemē un Viņu pielūdza. Tad tie atvēra savas mantas un dāvāja Viņam dāvanas: zeltu, vīraku un mirres.

Un sapnī saņēmuši brīdinājumu no Dieva, ka viņiem nav jāiet...pie Hēroda neatgriezties, tie aizgāja pa citu ceļu uz savu zemi.

35 Tas ir ļoti neparasti, ka Dievs šeit mazāk svarīgā veidā... Dievs runā uz cilvēkiem caur sapņiem. Es tam ticu. Taču šajā gadījumā Dievs izmantoja otršķirīgu metodi.

36 Lūk, sapnis, tas ir...sapnis, ja tas ir pareizi iztulkots, ir tas pats, kas vīzija; ja tas ir sapnis, kas ir iztulkots. Dievs to ir lietojis kopš Vecās Derības laikiem un visos laikos, un ir apsolījis, ka lietos to atkal pēdējā laikā. Nu, cilvēki var pārēsties un tā tālāk, un viņiem naktī rādīsies murgi, un tas nav kaut kas īsts, tie nav garīgi sapņi, tie neuzrunā, kad tu to izskati; un daži no tiem var izskatīties pareizi. Un tomēr ir arī īsteni garīgi sapņi. Un mēs zinām, ka šeit dievnamā Dievs dod cilvēkiem sapņus, un tie tiek iztulkoti, un tie piepildās, un tie ir īsti. Taču tā ir otršķirīga metode, kā to izdarīt. Saprotat?

37 Lūk, kāds ir iemesls, kāpēc tas tika darīts toreiz – tas notika, jo tajā laikā tai zemē nebija pravieša, lai to sapni izskaidrotu. Saprotat? Tur nebija pravieša, lai skaidrotu sapņus, līdzīgi Jāzepam un Daniēlam, un tiem senatnes praviešiem. Viņiem nebija bijis pravieša jau četrsimt gadus, un Dievs izmantoja sapni, lai...Sava Dēla labumam. Viņš to izdarīja.

38 Viņš pateica Jāzepam, jo viņš, “būdamais taisns un negribēdamais viņai darīt kaunu, taisījās viņu slepeni atstāt”. Bez šaubām, viņa pastāstīja viņam par Gabriēla vizīti un pārējo, un ko viņš bija pateicis; taču, kad viņš ieraudzīja, ka viņa ir mātes gaidās, tas bija pārāk neparasti. Ziniet, tas vienkārši...tas bija kaut kas ļoti citādāks. Un, ziniet, tieši tāda tā lieta ir šodien. Dievs dara neparastas lietas, un tas ir tik neparasti, ka to neredz pat taisns cilvēks.

39 Jāzeps nevarēja to saprast, tas bija pārāk neparasti. Viņš bija labs cilvēks, viņam nebija ne vainas. Viņš bija labs cilvēks, taisns cilvēks, taču tas bija tik neparasti. Redziet, Jāzepam droši vien bija kādi četrdesmit vai četrdesmit pieci gadi, apmēram tik, tā viņi apgalvo, kad viņi ar Mariju tika saderināti. Taču šeit mēs ieraugām to, kas vēl nekad nebija noticis: sieviete tiek izdota pie vīra, un izrādās, ka viņa ir mātes gaidās! Un tas bija tik neparasti, ka Jāzeps domāja viņu atstāt. Taču tieši tajā kritiskajā brīdī Dievs atsūtīja Savu eņģeli un parādījās viņam sapnī, un pateica: “Nebīsties Mariju, savu sievu, ņemt pie sevis, jo, kas viņā iedzimis, ir no Svētā Gara.”

40 Kāda jaundzimusi ticība droši vien bija Jāzepam, kad viņš pamodās! Saprotiet, viņam nebija vajadzīgs nekāds skaidrojums, tas sapnis nebija simbolos. Tas bija pilnīgi skaidrs: “Nebaidies pieņemt Mariju, savu sievu, jo, kas viņā iedzimis, ir no Svētā Gara.” Tur nebija pravieša, kas varētu izskaidrot, tāpēc tam bija jāatnāk pa tiešo, tā pa taisno no Dieva Jāzepam. Lūk... Un Dievs izmantoja to otršķirīgo metodi.

41 Ko tas šeit mums iemāca, pirms mēs sāksim mūsu tēmu? Lūk, ko tas mums šeit māca: ka Dievs var lietot jebkuru mūsu būtnes spēju, ja tā ir pilnībā atdota Viņam. Viņš var lietot mūsu prātu, mūsu sapņus, mūsu zemapziņu, mūsu apziņu, mūsu mēli, mūsu dziesmas, mūsu acis, mūsu...visu, kas mums ir, to visu var lietot Dievs, ja tas ir atdots Dievam. Saprotat? Visu, kas jūs esat, atdodiet to Dievam. Viņš lieto katru jūsu kanālu un katru jūsu daļu, Viņš to lieto. Nav nozīmes, kas tas ir, Viņš to lieto, ja tas ir veltīts Viņa mērķim un aicinājumam.

42 Un tā, šovakar mēs runāsim par tēmu: *Dāvanas*. Un es gribu to nosaukt, ja... Es pierakstīju, kaut ko šeit īsi piezīmēju, kamēr runāja brālis Nevils: “Dieva dāvanas vienmēr ir... Dieva dāvanas vienmēr atrod savu vietu.” Dieva dāvanas vienmēr tiek noraidītas, bet tās patiešām atrod savu vietu, kad...

43 Lūk, paskatieties uz tām dāvanām, kuras Viņam nopirka...tas ir, atnesa tie gudrie. Šodien mēs apmaināmies ar dāvanām. Katram ir jāsaņem kāda dāvana, un viņš mēģina izspriest, ko viņam uzdāvinās tas otrs cilvēks, lai arī viņš varētu uzdāvināt viņam kaut ko tam līdzvērtīgu. Un, ja tas nav līdzvērtīgs, nu, tad Jaungada svētkos, jo viņš domā, ka viņam tas ir jāizlīdzina. Un ikviens prāto un uztraucas, un satraucas, miljonāri, kā gan viņiem to visu izdarīt. Viņi iedod *tik un tik* tam un šitam, kaut arī tas viss ir pilnīgi nepareizi. Tas...tas ir pilnīgi... Ziemassvētki...

44 Lūk, ir tikai viena dāvana, kuru tu vari uzdāvināt, tas ir – sevi. Uzdāviniet Dievam sevi, jo Dievs jums Savu Dāvanu jau ir uzdāvinājis. Lūk, ir tikai viena lieta, ko jūs esat Dievam parādā – atdot paši sevi Dievam.

45 Lūk, un ļoti bieži Bībelē ir sastopami *vārdi*. Šodien mēs tam vairs nepievēršam uzmanību. Mēs... Jūs bieži esat dzirdējuši, kā es esmu izsmējis to bērnu vārdu, kurus sauc...tas ir, cilvēkus, kuri nosauc savus bērnus par “Rikiju”. Lūk, *Rikijs* ir briesmīgs vārds! Saprotat? Un tas... Jūs nedrīkstat viņus šādi saukt. Ja jums ir bērns, kura vārds ir *Rikijs*, tad, Dieva dēļ, nomainiet to uz kādu citu. Rikijs vai Elviss, vai kaut kas tamlīdzīgs... *Rikijs* nozīmē “žurka”. Saprotat? Šādi jūs ejat... Un, kādu vārdu jūs iedodat cilvēkam, tādu iespaidu tas atstāj. Vienai kundzei bija puisēns, kuru nosauca par “Rikiju”, viņa vārds bija Rikijs, Džeims Rikijs. Viņi nosauca viņu par “Rikiju”, jo tas vārds (Rikijs)

bija ļoti populārs. Es sacīju: “Nomainiet to vārdu!”

46 Es ievēroju, ka šobrīd šeit atrodas cilvēki, kuriem ir mazdēls, kura vārds ir...viens puisēns, ļoti mīļš, jauks puika, bet otrs ir Rikijs, un tieši tas viņš arī ir. Un viņš... Es pateicu kādam no viņa vecvecākiem vai vēl kādam, es sacīju: “Pasakiet mammai, lai viņa nomaina tā zēna vārdu, lai vienkārši nomaina to vārdu, un tad pavērojiet, kas notiks ar to bērnu.” Redziet, jūs, ļautiņi, negribat ticēt kam tādām. Mēs domājam, ka mēs jau esam pietiekoši zinoši kam tādām.

47 Ja vārdam nav nekādas nozīmes, tad kāpēc, kamēr Jēkabu sauca par “Jēkabu”, kas nozīmē “blēdis, viltnieks”, tieši tas viņš bija... Taču, kad viņš visu nakti bija cīnījies ar To Kungu un tas Kungs izmainīja viņa vārdu, un aptuveni...kad viņam bija aptuveni sešdesmit gadu. Viņš izmainīja viņa vārdu no Jēkabs uz *Israēls*, “valdnieks Dieva priekšā”, un tieši tas viņš bija.

Kāpēc Ābrams tika nosaukts...kāpēc viņš bija jānosauca par “Ābrahāmu”, pirms piedzima tas bērns? Kāpēc Sāraja tika nosaukta par “Sāru”, pirms piedzima tas bērns?

Kāpēc Pāvils...jeb nosauca... Viņa vārds bija Sauls, taču, kad viņš satika Jēzu, Viņš izmainīja viņu no “Saula” uz “Pāvilu”.

Sīmaņa vārds tika izmainīts no Sīmaņa uz “Pēteri”, kas nozīmē “mazs akmens”. Un viņu visu vārdi tika nomainīti, un tas ir tāpēc, ka tam, kā tevi sauc, ir kaut kāda nozīme. Kad tu kaut ko saki, tas identificē sevi. Es negribu tajā iedziļināties, jo par to tiks runāts nākamsvētdien vakarā, saprotiet, par vārda identifikāciju. Un tā, mēs redzam, ka tās lietas ir ļoti patiesas.

48 Un tā, skatieties, Dievs... Cik tas ir neparasti šajā vakarā ieraudzīt, ka tie vīri, magi, apmācīti cilvēki, ievērojami cilvēki, atnākuši no austrumiem...tā bija Bābele, kas skaitījās Indija. Un viņi nenonāca līdz tai vietai vienā naktī, pat ne pāris diennaktīs, viņiem bija vajadzīgi gandrīz divi gadi, lai nokļūtu līdz turieni. Viņi neatnāca tur pie mazuļa silītē. Viņi atnāca pie jauna Bērna, pie jauna Bērna. Un Hērods nogalināja bērniņus, kas bija jaunāki par diviem gadiem. Redziet, lai saprastu, ka tas nebija zīdāinis, kas gulēja šūpulī, jo viņš vienkārši būtu nogalinājis visus zīdāinus. Taču viņš nogalināja jaunus bērnus, lai būtu pārliecināts, ka viņš ir iznīcinājis Viņu; aptuveni līdz divu gadu vecumam. Viņš noteica to laiku, saprotot, ka viņam negribas nogalināt pārāk daudzus, viņus visus, viņš vienkārši...jo viņam tie bija vairāk kā vergi. Viņš gribēja dabūt...lai būtu pārliecināts, ka viņš ir dabūjis Viņu, tāpēc viņš pateica: “Tam bērnam būs aptuveni divi gadi. Tāpēc nogaliniet visus sākot no diviem gadiem un jaunākus.” Saprotat?

Un šādi piepildījās tas, ko par to bija pateicis pravietis: “Rāmā ir dzirdama kliegšana jeb raudāšana, brēkšana un lielas vaimanas. Rahēle raud par saviem bērniem, jo to nav.”

49 Lūk, vai jūs esat ievērojuši, ka tie gudrie vīri, ievērojamie vīri atradās tur Bābelē, un viņi redzēja Viņa zvaigzni, viņi sacīja: “Mēs redzējām Viņa zvaigzni austrumos un esam atnākuši Viņu pielūgt.” Viņi atnāca no austrumiem, no kurienes viņi bija ieraudzījuši Zvaigzni, dodamies uz rietumiem. Jo Indija atrodas rietumos, Ziemeļrietumos no Bāb...no Palestīnas. Un viņi aizgāja līdz Tigras upei un šķērsoja tur tos līdzenumus, atnāca uz Betlēmi, kur viņi atrada Bērniņu. Un atcerieties, ka Jāzeps un viņi nebija no turienes aizgājuši; viņi devās uz Nācareti un audzināja bērniņu tieši tur.

50 Lūk, šeit mēs redzam, ka viņi uzdāvināja... Tie vīri, tā kā viņi bija astronomi un pētīja zvaigznes, un ieraugot, ka tur parādījās tie noslēpumainie debesu spīdekļi, kas stāstīja, ka tur kaut kas ir noticis; un viņi zināja, ka tas bija Mesija, bija jādzimst debesu un zemes Valdniekam. Un viņi atnāca, zinādami, ka Dievība atradīsies iekšā, mājās cilvēkā. Lai parādītu jums viņu liecību... Saprotiet, saprotiet, jūsu dzīve runā daudz skaļāk nekā jūsu vārdi, tik ļoti, ka nav nozīmes, ko jūs sakāt, cilvēki zina, kas jūs esat, no tā, kas jūs esat.

51 Un pavērojiet tos vīrus, tos magus, viņi atnesa Viņam... Paskatieties, kādas dāvanas viņi atnesa Viņam, tas identificēja to, ko viņi par Viņu domāja. Viņi atnesa Viņam zeltu, vīraku un

mirres. Un tagad paskatieties, ko tie simbolizē; tieši par to es gribu jums izstāstīt tagad...tas ir, ko nozīmē šie simboli. Un tā, man šeit ir izrakstītas dažas Rakstu vietas, kuras mēs pēc brītiņa izlasīsim, ja Tas Kungs gribēs.

Lūk, zelts, vīraks un mirres.

52 Un tā, zelts Bībelē...cik ļoti tas atbilst Kristum, jo zelts stāsta par Dievišķumu. *Zelts* ir "Dievišķums". Pēc brītiņa mēs par to parunāsim. *Vīraks* stāsta par "kalpošanu". Un *mirres* ir "nāve". *Dievs, Dievišķums kalpošanā, lai nomirtu.* Un tieši tas Viņš bija. Tieši tās lietas, ko viņi bija atnesuši, identificēja to, kas, viņuprāt, bija Viņš.

53 Un es pateikšu to mums šodien: "Tas, ko mēs atnesam Viņam, pierāda, identificē to, ko mēs par Viņu domājam." Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Saprotat? Ja jūs esat...ja jūs ticat tam no visas sirds, katram vārdam no tā, jūs identificēsiet to, atdodot tam visu, kas jums ir. Saprotat? Taču, ja jūs domājat, ka tā ir laba vieta pabūt kopā ar labākiem cilvēkiem, pabūt draudzē un tamlīdzīgas lietas, tad aptuveni tikai to jūs arī atdosiet (tikai dažas sadraudzības stundas kaut kādā sanāksmē vai vēl kaut ko). Taču, ja tu patiešām tici tam no visas sirds, tad tu atdosi tam visu, kas ir tevī. Saprotat? Un tas tevi identificē, ka tu patiešām tici šim vēstījumam, ka tu tici tam kā patiesībai.

54 Tik daudzi cilvēki saka: "Es varu ticēt *šitiek* daudz. Es varu ticēt *tādā* veidā." Mācekļi... Man šķiet, ka pēdējo reizi es tieši par to runāju: *par ticīgajiem, liekuļiem un neticīgajiem.* Vai tā bija? Es... Vai tad es šeit par to nerunāju? Saprotat? Un katrs cilvēks, ieraugiet, kādai kategorijai viņš pieder. Saprotiet, tas nonāks līdz tam, ka viņi spēs pieņemt noteiktu daudzumu no tā, taču nespēs pieņemt pārējo.

55 Un tā, cik ļoti tās dāvanas atbilda Kristus zemes gājumam, Bērniņam, kas bija piedzimis uz šīs zemes. Un šīs dāvanas, kuras Viņam atnesa tie gudrie vīri, vienkārši precīzi atbilda Viņa uzdevumam no Dieva un Viņa zemes gājumam.

56 Un tā, pirmkārt: Dievs. Tas bija Dievs, Jēzus bija Dievs cilvēka veidolā. Cilvēkiem ir grūti to norīt pat šodien, ka "Viņš bija Dievs". Un Viņš... Tieši tas Viņš bija. Viņš nebija nekas mazāks kā Dievs. Viņš bija Dievs, izpausts miesā. Viņš bija Radītājs Savā radībā. Lūk, tas... Viņš bija Radītājs Savā radībā, caur radību, radībai. Viņš bija Radītājs Savā radībā, caur Savu radību, Savai radībai. Viss kaut kad bija sācies no Dieva, pilnīgi viss. Vai tad jūs to neredzat? Dieva pilnība! Viņš tik ļoti bija Radītājs, ka Viņš bija Dievs. Viņš bija Būtne uz zemes (laicīga Būtne), kas nozīmē, ka Viņam bija jābūt sākumam, tāpēc Viņš radīja Sev ķermeni, kurā dzīvot. Pats Dievs radīja Sev ķermeni. Saprotat? Lai caur šo radību Viņš varētu izglābt iznīcībai nolemtās radības, kuras Viņš bija radījis.

57 Nav nekas tāds, ko cilvēks varētu iznīcināt, nekā tāda nav. Jūs nevarat izdarīt neko, lai kaut ko pilnībā iznīcinātu. Tu vari paņemt papīra gabalu un to sadedzināt, tu vari sadedzināt ēku, vari sadedzināt koku, tu to neiznīcināsi. Tu... Tas karstums, kas tur ir, tā iznīcinošā uguns, tās ir tikai degošas ķīmiskas vielas. Tās atgriežas tajā stāvoklī, kādā tās bija sākumā. Tās nav iznīcinātas. Ja tu sadedzināsi koka gabalu... (un pasaule, piemēram, ja mēs dzīvotu mūžībā kā Dievs un tās ķīmiskās vielas un uguns no tā koka gabala atgrieztos savā sākotnējā stāvoklī un savā...lai kas tas arī nebūtu, sadalītos atomos un tā tālāk, šī pasaule, piemēram, turpinātos vēl miljons gadu) ...tas atkal varētu atgriezties šurp un būt cits koks, tieši tāds, kāds tas bija.

58 Jūs nevarat kaut ko iznīcināt, jo tas ir izteiktais Dieva Vārds. Āmen! Ak, no tā mani pārņēma reliģiskas jūtas! Saprotat? Tas, ko pasaka Dievs, paliek vienmēr. Āmen! Saprotiet, jūs nevarat iznīcināt. Mēs esam daļa no šīs zemes, un mūs nevar pilnībā iznīcināt. It nekādi. Grēks (dvēsele) tiks iznīcināts, mēs to saprotam. Taču tas ķermenis, kurā mēs dzīvojam, nevar tikt iznīcināts. Saprotat?

59 Lūk, tādējādi Dievs radīja Sev ķermeni. Viņš bija Radītājs un radīja Savu radību, lai caur šo radību Viņš varētu izglābt tos, kuri Viņa radībā bija nolemti iznīcībai (tie esam mēs ar jums, laicīgas radības).

60 Viņa Vārds precīzi parādīja, ka... Viņš un Viņa darbi pierādīja, ka Viņš nebija nekas mazāks par Radītāju. Viņš paņēma gabalu maizes un nolauza no tā, un šādā veidā, lauздams vienu maizes gabalu, Viņš pabaroja ar to piecus tūkstošus cilvēkus un savāca septiņus pilnus grozus ar atlikušajiem gabaliem, un katrs tur bija pilnībā paēdis maizi.

61 Viņš paņēma zivi un nolauza gabalu no tās zivs. Lūk, mēs saprotam, ka Viņš bija radījis to zivi sākumā. Viņš bija radījis to maizi sākumā. Un Viņš paņēma to zivi un nolauza gabalu no tās zivs. Un tā bija dzīva zivs, un pēc tam tā tika izvārīta jeb izcepta. Un, kad Viņš no tās nolauza, lai kāda tā arī nebūtu (grilēta vai uzcepta), tā atkal atauga (tajā brīdī, kad Viņš to lauza), atkal vārīta vai cepta zivs. Vai tas nav apbrīnojami? Tas rādīja to, ka Viņš bija nekas mazāks kā Jehova. Un vēl Viņš bija Radītājs, kurš varēja paņemt Savu radību un caur Savu radību izpaust to, kas Viņš bija. Aleluja! Tas pierādīja, ka Viņš bija Tas, kas Viņš bija. Viņš bija Dievība. Tādējādi zelts atbilda Viņam kā dāvana Viņa piedzimšanā. Viņš bija Dievība, kļuvis par miesu.

62 Es laikam izlaidīšu dažus... Šodien mūsu vidū nav svešinieku, man šķiet, tāpēc...šajā lūgšanu sanāksmē. Bet atļaujiet man kaut ko pateikt. Vai Jēzus, kad Viņš bija šeit... Lūk, tas ir pārdomām, nevis, lai...varbūt...nevis izpētei. Paskatieties, vienkārši pārdomām, Jēzus sacīja Jāņa Evaņģēlijā 14:12: "Kas Man tic, tos darbus, ko Es daru, arī viņš darīs, un lielākus par šiem darīs, jo Es aizeju pie Mana Tēva." Vai jūs esat to ievērojuši? Paskatieties, lūk, tas bija Dieva Dēls, kas deva apsolījumu ticīgajam, ka lielākus darbus, nekā darīja Viņš (šajās pēdējās dienās), ka ticīgais darīs lielākas lietas, nekā darīja Viņš. Jāņa Evaņģēlijs 14. nodaļa, 12. pants. Vai pareizi? Vai jūs ticat, ka to sacīja Jēzus?

63 Paskatieties, kad Jēzus radīja maizi, Viņš paņēma maizes gabalu un radīja maizi, kas jau līdz tam bija bijusi maize. Kad Viņš radīja zivi, Viņš paņēma zivi, kura jau sākumā bija radīta kā zivs, un izveidoja no tās vēl vienu zivi. Vai pareizi? Viņš paņēma ūdeni, kurš potenciāli varēja kļūt par vīnu, un uztaisīja no tā vīnu. Vai pareizi? Taču mēs esam redzējuši Viņu mūsu vidū šajās pēdējās dienās radot kaut ko uzreiz, kad tur nav pilnīgi nekā! Vai pareizi? Radīt vāveres, kad tur nebija vāveru. Pareizi! Ak, Viņš joprojām ir Dievs! Viņš šodien ir tieši tāda pati Dievība, kāds Viņš bija toreiz un ir bijis vienmēr, vai vienmēr būs. Viņš joprojām ir Dievs, kurš sauc uz sirdīm tam ticēt: "Lielākas lietas nekā šīs jūs... Bez jebkā, ko var paņemt un pārlauzt. Izsaki to, un tas notiks."

64 Tagad paskatieties, mēs ieraugām, ka Viņa...Viņš ir identificēts. Tie darbi, ko Viņš darīja, identificēja, ka Viņš bija Dievība, radīja, kas Viņš bija. Jo Viņš sacīja: "Ja Es nedaru Mana Tēva darbus, tad neticiet Man."

65 Un vai tad šodien kristietis nevarētu pateikt: "Ja es nedaru mana Glābēja darbus, tad neticiet man." Saprotat?

66 "Kā Mani sūtīja Tēvs, tā Es sūtu jūs." Un, ja jūs darījāt tos darbus, Tēva, kas sūtīja Viņu, radīšanas darbus, tad tā ir radīšana...Kristus (Radītājs), kas mūs sūta, dara Kristus, Radītāja, darbus. Saprotat? "Kā Mani sūtīja Tēvs, tā Es sūtu jūs. Un, ja Es nedaru Mana Tēva darbus, tad neticiet Man."

67 Tātad šodien kristietim ir jābūt tādai dzīvei, kādu dzīvoja Kristus, vai arī mums nav tiesību pateikt: "Tas nav tā."

68 Tagad ievērojiet, Viņa darbi veidoja Viņu...tas ir, identificēja Viņu kā Radītāju. Viņa darbi, kurus Viņš darīja, vainagoja Viņa dzīves liecību, ka Viņš bija "Radītājs"; to nekādi nevar noliegt. Tāpēc, kad viņi atnesa kā dāvanu zeltu, viņi ar savām dāvanām bija pilnīgā harmonijā ar Dievu. Viņi uzdāvināja Viņam zeltu, kas identificēja Viņu kā Dievību. Kronis vienmēr, zelta kronis...ķēniņa Nebukadnēcara zelta galva. Viss, jūs redzat, tas...zelts vienmēr simbolizē dievišķumu.

69 Un tā, *vīraks*. Mēs gribam to izskatīt ātri. *Vīraks* ir "kalpošanas veltīšana Jehovam". Lūk, ja jūs gribat pierakstīt šīs Rakstu vietas, 3. Mozus 2:2 un 3. Mozus 16:6-15. Mēs redzam, ka tas ir rīkojums priesterībai, lai pienestu upurus Jehovam. Kad viņš pienesa upuri, tam bija jābūt

sagatavotam un sajauktam ar vīraku grēka upurim; viņi ņēma dažādas lietas un tās samaisīja. Ēdamajam upurim, līgojamajam upurim tika pievienots vīraks. Jo tas bija patīkams Jehovam, ja tas bija svaidīts ar *vīraku*, kas nozīmēja, ka tā ir “kalpošana Jehovam, Dievam”. Un tā, mēs ieraugām, ka Viņš ir Dievība. Un viņi atnesa Viņam vīraku, kas bija līdzība par to, ka Viņš bija kalpošana Jehovam, ka Jēzus ir Jehovas Kalps.

70 Lūk, Mateja Evaņģēlijā 12:15-21 mēs ieraugām, ka Viņš bija Jehovas Kalps: “Lūk, Mans Kalps, uz kuru Man ir labs prāts” (un Viņam bija) “un Es uzlikšu uz Viņa Manu spēku.” Tādējādi Viņa dzīve bija svaidīta ar vīraku Jehovas kalpošanai. Kādu dāvanu uzdāvināja tie gudrie! Redziet, tas bija kaut kas...tajā dāvanā, ko viņi uzdāvināja, bija kaut kas, kas identificēja Jēzu kā Jehovas Kalpu.

71 Ja vien to varētu izdarīt mēs, lai identificētu mūsu dzīves. Saprotiet, identificēt mūsu dzīves kā Jehovas kalpiem. Lūk, kam bija domāts vīraks, tas padarīja Viņu par Jehovas Kalpu.

72 Un tā, mirres, m-i-r-r-e-s, tā bija “svaidīšana mirušajam”. Mēs atrodam Jāņa Evaņģēlija 19. nodaļā 39. pantā, ka, iedamas uz Jēzus apbedīšanu, kad Marija un pārējās tur devās, viņas paņēma tās mirres, lai svaidītu ar tām Viņu; jo Viņam bija jāklūst par nāves Kalpu Jehovam. Saprotat? Kādam bija jāmirst. Tā bija kalpošana Dievam, kas bija jāizdara, un neviens nebija cienīgs to izdarīt kā vien pats Dievs. Un tā, atnesot mirres, viņi rādīja, ka Dievība...un ar kalpošanu, ka Viņš bija svaidīts arī ar mirrēm ...ka šai Dievībai bija jāmirst, lai izglābtu to, kas ir nepilnīgs. Ak, cik tas ir vareni!

73 Pilnīgi visa radība bija pazudusi. Mēs tikko kā izskatījām to Septiņos Zīmogos. Redziet, visa radība bija zudusi, viss bija pazušānā. Tas viss piederēja sātānam. Viņš to bija iemantojis, un tas joprojām pieder viņam. Protams, pieder. Tieši tāpēc mēs cīnāmies un mums ir visas tās nelaimes. Viņš kontrolē katru ķēniņvalsti, sātans. Katru valdību, katru ķēniņu, katru ķēniņvalsti kontrolē sātans. Visa pasaule atrodas sātana kontrolē un vadībā. Tieši tāpēc mums ir visas tās problēmas. Jebkurš Bībeles pētnieks vai jebkurš var pateikt jums, ka sātans... Nu, pati Bībele saka, ka viņš to dara, saprotiet, ka viņš kontrolē pasauli. Taču Kristus to iemantos, jo šobrīd Viņš ir mūsu Izpircejs. Un Viņš atnāca izpirkt visu radību, un to nevarēja izdarīt neviens, izņemot pašu Dievu.

74 Tieši tāpēc Dievs nedara neko bez cilvēka. Viņš vienmēr strādā caur kādu cilvēku, jo Viņam bija jālieto cilvēks. Tieši cilvēku Viņam bija jālieto, lai izpaustu Savu Glābēja īpašību, atribūtu. Viņam bija jāizveido viņš pēc Sava tēla, jāizveido viņš līdzīgs Sev un jādod viņam brīvas gribas izvēle, un jāļauj viņam rīkoties tā, kā viņš pats gribēja. Viņš varēja izdarīt izvēli. Bet Viņš zināja, ka cilvēks, iegūstot šādas izvēles iespējas, kritīs. Tādējādi, tā kā Viņam tas bija jāizdara, tad Viņš izdarīja to pavisam citādāk un padarīja cilvēku par Savu partneri, un Viņš nedara neko, kā vien caur cilvēku!

75 Viss izpiršanas darbs notika caur cilvēku! Aleluja! Nāve atnāca caur pirmo cilvēku. Dzīvība atnāca caur otro Ādamu. Saprotat? Te nu tas ir, Viņš nedara neko, jo Viņam bija jālieto tam cilvēks; tādējādi Viņš lieto cilvēku, lai izpirktu atpakaļ. Tāpēc Dievība kļuva par Jehovu...tas ir Jehova... Viņš ir Dievība, un Viņš kļuva par Bērniņu. Viņš pieņēma grēka veidolu, lai Viņš varētu izpirkt grēcinieku. Saprotiet, lūk, kur ir visa tā lieta.

76 Un tā, skatieties, kas...cik brīnišķīgi tās dāvanas atbilda Jēzum Kristum; redziet, zelts stāstīja par Viņa dievišķumu. Lūk, viņi nebija pagāni. Viņi bija Dieva iedvesmoti. Viņi tur kaut ko neiztēlojās. Tas uzreiz pierāda, ka pat magi patiešām redzēja pārdabisko. Jo viņu dāvanas, kuras viņi atnesa, identificēja un skaidri stāstīja par viņu liecību, ka viņi patiešām bija ieraudzījuši to pārdabisko gaismu. Kāpēc? Kāpēc? Tas skaidri parāda. Viņi atnesa *zeltu*, “dievišķums”. Viņi atnesa *vīraku*, “kalpošana”. Un viņi atnesa *mirres* Viņa “nāvei”, kad Viņš bija Bērns, āmen, parādot, ka tā Dievība tiks nodota nāvei miesā, āmen, lai varētu izpirkt kritušo cilvēku. Kā gan cilvēki var to noraidīt?

77 Kad jūs aptverat: ko mēs šeit darām? No kurienes mēs uzradāmies? Vai arī, kas mums ir jādara, atrodoties šeit? Mēs šeit tikām ielikti ne sagadišanās pēc, mēs šeit tikām ielikti ar mērķi, un mums ir jākalpo tam mērķim. Taču mēs joprojām esam uz brīvas gribas izvēles pamata, kad mēs varam kalpot tam vai arī noraidīt to tieši tā, kā to sākumā izdarīja Ādams.

78 Es skatījos, kā tās meitenītes šeit, brāli... Kas ir...? Man šķiet, ka tā ir tā kundze, kura spēlēja klavieres, un es klausījos, kā viņas dziedāja. Mēs runājām par viņām, kad braucām uz šejieni. Jauka ģimene, kura ir veltījusi visu savu dzīvi un visu Kristum. Paskatieties uz to ģimeni, cik tā ir sakārtota. Paskatieties uz tām meitenītēm. Viņas stāvēja šeit, piemērs jaunai, pusaudžu sievietei. Un nav nozīmes...

79 Pirms dažām nedēļām es devos tādā kā... Es nezinu, kā tā vieta tur saucas, Ņujorkā, viņiem tur šobrīd ir veseli pilsētas kvartāli ar bītnikiem. Lūk, tās meitenes tur staigā triko, un virs tā viņas nēsā tikai bikini (kā viņi to sauc). Un, ak, vienkārši...viņi dara visu, kas vien ienāk prātā. Nav nozīmes, kas tas ir, tieši tāpēc viņi ir bītniki. Viņi var izdarīt jebko. Ja viņiem sagribas apgulties un necelties, viņi vienkārši apguļas un neceļas. Ja viņiem sagribēsies kaut ko izdarīt, viņi to dara; ja negrib, viņi nedara. Vienkārši...viņu prāts vienkārši klīst! Un līdz kam var nonākt neatgriezts prāts! Jums nav tiesību tā rīkoties, jo jūs nepiederat sev, jūs ir nopirkusi Dievība, Jēzus Kristus, Dieva Dēls, kas kļuva par miesu. Taču, redziet, grēka vairošanās!

80 Un tu redzi, ka tur nostājas tādas mazas, jaunas meitenes; nu, manuprāt, tā ir gaisma tumsas laikā. Tā ir Dieva zigzagveidīgā pātaga debesīs, lai parādītu, ka var būt Gaisma! Ka var būt taisnīgums grēka vidū!

81 Marija, Jēzus māte, Nācetes pilsētā, pašā nabadzīgākajā pilsētā tajā zemē, taču no turienes Dievs izvēlējās mazu jaunkundzi, lai dzemdinātu Viņa Dēlu; inkubatoru, klēpi, kuram bija... Caur to bija jāpiedzimst Bērniņam. Tam mērķim Viņš izvēlējās tādu cilvēku. Dievs darbojas caur cilvēkiem, lai izpirktu cilvēkus. Viņš var paņemt tevi, darboties caur tevi, lai izpirktu cilvēci, ja vien tu pilnībā veltīsi visu, kas tu esi.

82 Ja tu esi jauna sieviete, tad velti savu tikumību. Ja tu esi jauns vīrietis, tad velti savu tikumību, velti savu prātu, velti savu domāšanu, velti savu sirdi, velti savu dvēseli, velti sevi visu! Un lai Kristus strādā caur to. Cik godpilni! Ir jāpārpeld dažas upes, tev būs tilti, kuri ir jāpāriet, tev būs lauciņi ar mežrozītēm, tev būs biezokņi, tev būs meži, tev būs tumšas vietas, tev būs augsti kalni, tev būs augsti kāpieni. Ko tu dari? Viendien tev būs jāapstājas un jāatskatās, jāierauga, no kurienes tu atnāci, un tu tiksī tiesāts pēc tā, kādu kursu tu izvēlējies. Novirzi visu savu, savu prātu un savas domas uz to Polārzcvaigzni (uz Dieva centru) un nenovirzies no tā. Turies cieši pie tā. Tas atvedīs tevi precīzi tā, kā tas atveda tos magus, tieši pie Kristus. Labi.

83 Svaidīja Viņu ar mirrēm. Te mēs ieraugām, Jāņa 12:1 un 7, ka tas ir precīzi tas, ko Viņš izdarīja. Viņš bija tas pilnīgais Dieva Kalps, un Viņš bija svaidīts ar visām Viņa dievišķajām dāvanām. Viņš bija svaidīts ar visām Dieva dāvanām, jo Viņš bija Dievs. Viņš bija Dievs. Redziet, *viņi* atnesa Viņam dāvanas.

84 Un tā, mēs... Es gribu... Cilvēki šeit vienmēr, vairums no viņiem, jūs zināt, tev kaut ko atsūta. Lūk, kad ir jāatbild ar to pašu, atsūtot kaut ko pretī, es nevarētu to izdarīt. Saprotat? Tas nāk no visas pasaules. Es vienkārši to nespētu. Un es augsti vērtēju mazās lietiņas un to, ko cilvēki dara, lai izpaustu sevi un savu pateicību, un tā tālāk.

85 Lūk, tas ir tas, ko izdarīja tie bagātie vīri. Tie vīri, magi, viņi atnesa zeltu, tīru zeltu. Viņi atnesa vīraku, vislabāko, kādu vien varēja atrast. Viņi atnesa vislabākās mirres, kādas vien varēja atrast.

86 Šeit mēs šeit saprotam, Jāņa Evaņģēlijā 12, mēs ieraugām, ka tā sieviete...ja vien mums būtu laiks, lai to izlasītu, taču es negribu jūs aizturēt pārāk ilgi, saprotiet, jo es zinu, ka rīt ir pirmdienā un jūs...daudziem no jums ir jāstrādā. Paskatieties, viņi atnesa... Tā sieviete atnesa tās mirres, to

diezgan dārgo svaidījumu, lai aizvāktu nāves smaku. Un viņa sasita to alabastra trauku un izlēja to uz Jēzus galvas. Bet Jūda sacīja: “To taču vajadzēja atdot nabagiem.” (Ir teikts: “Ne tāpēc, ka viņam tie rūpēja, bet, pirmkārt, viņš bija zaglis, viņš turēja naudu.”) Un sacīja: “To būtu vajadzējis pārdot tā vietā, lai to izlietu...”

87 Bet Jēzus sacīja: “Lieciet viņu mierā! Jo viņa to izdarīja...” Viņa svaidīja Viņu apglabāšanai. Saprotat? Tā sieviete bija tik ļoti pateicīga, ka viņas grēki ir piedoti, ka viņa iztērēja visu savu naudu un nopirka to alabastra trauku, un sasita to, un izlēja eļļu, un tā istaba vienkārši piepildījās ar to mirru smaržu, ar ko viņa svaidīja Viņu nāvei. Lūk, saprotiet, viņa pakalpoja, nesaprazdama, ko viņa dara, taču viņa bija tik ļoti pateicīga Dievam.

88 Un, ja jūs esat tik ļoti pateicīgi par Ziemassvētkiem, tad tas nenozīmē pateikt: “Es iedošu Džonsiem dāvanu; bet viņi uzdāvinās kaut ko man pretī, paskatīšos, ko es no rīta saņemšu.” Kāpēc gan tev neatvērt savu sirdi un nepaskatīties, kas tur ir iekšā, noskaidrot, kas jums atrodas *šeit* iekšā? Un pieņemt... Ja mēs ieraugām, ka tur ir tukšums, tikai negatīvas ticības mācības un šīs pasaules rūpes, kāpēc lai mēs šovakar nepaprasītu Kristum to piepildīt? Šovakar pat, lai jūs saprastu īsteno Ziemassvētku nozīmi. Tas ir Kristus tevī; Dievs, kas mājō cilvēka sirdī. Lūk, ko nozīmē īstēnie Ziemassvētki.

89 Taču, redziet, šodien mēs esam kļuvuši ļoti negatīvi. Tas ir velns, kurš liek mums to darīt (tās izkrāsotās konfektes uz nūjiņām un ziemēlbriedis, un bārdains vīrs, kas lido pa gaisu kā aeroplāns un apciemo visu pasauli un katru māju ar mantu maisiņu rokā, un apciemo katru bērniņu), bet tie taču ir meli! Tie ir visistākie meli. Saprotat? Saprotat? Bet kāpēc? Velns to izdarīja, lai sagrozītu cilvēku prātus.

90 Tajā ir iekļuvusi tirdzniecības pasaule, un viņi... Nu, Ziemassvētku periodā viņi nopelna tik daudz, ka viņi var atpūsties teju vai visu atlikušo gadu. Es nesen runāju ar vienu tirgotāju, viņš sacīja: “Iedod man tās divas nedēļas, un, ja man nebūtu šeit jāpatur mani vīri,” sacīja, “tad es gaidītu līdz nākamajiem Ziemassvētkiem; es varētu iet makšķerēt, darīt jebko, ko man gribētos, līdz nākamajiem Ziemassvētkiem.” Viņš sacīja: “Taču es dodu darbu tiem puisiem.” Sacīja: “Vienkārši turu viņus šeit vien tāpēc, lai uzturētu manu biznesu atvērtu, lai par to samaksātu viņiem algas un pārējo.” Sacīja: “Es neko nenopelnu, līdz atnāk Ziemassvētku laiks.” Redziet, tas ir kļūvis par lielu komerciju tai laikā, kad tai bija jābūt pielūgsmei; pielūgsmei.

91 Un tā, Dievs tik ļoti svaidīja Jēzu ar Savu pilnību, ka tas... Viņš bija Dieva Dāvana pasaulei, ko tie gudrie skaidri atpazīna. Tas, ka viņi pienesa Viņam dāvanu, rādīja, ka savā sirdī viņi zināja, kas Viņš bija un ko Viņš izdarīs viņu dēļ. Tāpēc (nav brīnums) pirmā lieta, ko viņi izdarīja, viņi metās pie zemes (precīzā kārtībā) un pielūdza Viņu. Pirms vēl viņi spēja to saprast, viņi metās pie zemes un Viņu pielūdza, un pēc tam uzdāvināja savas dāvanas. Lūk, kādā veidā var piedzīvot īstus Ziemassvētkus: pielūdz Viņu un tad uzdāvinā savu dāvanu; uzdāvinot savu ķermeni kā dzīvu upuri, svētu un patīkamu Dievam.

92 Bet vai jūs zināt, kas notika, kad tie gudrie vīri bija to izdarījuši? Kristus tēvs un māte...audzūtēvs (protams) un arī māte, jo Dievs bija gan Viņa tēvs, gan māte. Taču mēs redzam, ka viņi pieņēma tās dāvanas no tiem gudrajiem. Nav brīnums, ka viņi tika nosaukti par gudrajiem. Viņi bija gudri. Viņi bija patiešām...viņiem bija gudrība. Ja šodien cilvēki būtu tikpat gudri, tikpat gudri! Ir jābūt gudram cilvēkam, lai atnāktu pie Kristus. Cilvēks, kas novēršas no Viņa, nav gudrs cilvēks. Taču, lai atnāktu pie Kristus, ir jābūt gudram cilvēkam.

93 Tagad skatieties! Un pēc tam, kad gudrie bija atpazīnuši to, kas Viņš būs, mēs viscaur Rakstos ieraugām, ka tas bija pilnīgi precīzi tas, kas Viņš bija: Dievība kalpošanā, lai nomirtu. Kāpēc? Dievība kalpošanā Dievam, lai nomirtu. Jēzus bija Dievība kalpošanā, lai nomirtu, lai izpirktu pasauli. Bet ko šī pasaule ar to izdarīja? Viņi no tā atteicās. Viņi to noraidīja. Kāpēc? Daži no viņiem, vairums no viņiem izdarīja to, lūk, kāpēc: jo Viņš patiešām nomira! Viņi sacīja: “Viņš nevarēja būt Dievība un nomirt.” Tas Cilvēks (ķermenis) nebija Dievība, bet Dievība atradās tajā

ķermenī. Šim ķermenim ir jāiet bojā. Tieši Kristus, kas ir tevī, ir tas vienīgais, kas var tevi augšāmcelt. Tā ir Dievība, Dievs tevī.

94 Lūk, pievērsiet uzmanību! Lūk, tieši tāpat kā šobrīd viņi noraida identificēto Dievību. Vai jūs to saprotat? Viņi, protams, ierakstīs savu vārdu draudzes grāmatā un pateiks: “Es centīšos dzīvot saskaņā ar šo ticības mācību.” Viņi caur to dos svinīgu solījumu. Taču, kad tas nonāk līdz Dievības pieņemšanai un lai izpaustu tāda paša veida dāvanu, kā izdarīja viņi... Tu tiec atpazīts pēc tavas dāvanas – ka tu atdod tam visu savu būtību, atpazītajai Dievībai. Tad tu identificē sevi ar to Dievību, atdodot visu, kas tu esi, pašai Dievībai.

95 Un tā, Kristus šajā dienā, kurā šobrīd dzīvojam mēs, joprojām ir...dara zināmu Sevi, Dievība starp cilvēkiem. Viņš joprojām ir Dievība, jo Viņš ir Vārds. Un, kad mēs redzam dzīvojam pašu Vārdu, tad mēs saprotam, ka cilvēks to izdarīt nevar. Tā ir Dievība, Vārds, ko izpauž cilvēks. Un Jēzus pats sacīja: “Dēls neko nevar darīt pats no Sevis. Es neko nevaru izdarīt. Es esmu Cilvēks,” sacīja Jēzus. “Taču Mans Tēvs, kas mājā Manī, Viņš rāda Man visu to, ko Viņš dara.” Āmen! Te nu tas ir! Kas tas ir? Dievība, kas ir darīta zināma cilvēkā. Lūk, tieši tas notiek šodien: tā Dievība, apsoltais Vārds šim laikam, var identificēt Sevi tevī. Āmen! Atdod sevi visu tam. Parādī, ka tu tici tam. Atdod to Dievībai, tici tam, kalpo un esi gatavs nomirt sev un savām domām. Taču šodien tas tiek noraidīts, kā tas bija toreiz.

96 Ievērojiet, Dievs veda tos magus ar tām dāvanām. Jo viņi sekoja tai zvaigznei faktiski divus gadus. Saprotat? Un tas rāda, ka notikušais nevarēja būt kaut kas dabisks. Saprotat? Jo, ja to zvaigžņu orbītas būtu sakrustojušās, tad tas rādītu, ka tur bija kaut kas citādāks, jo... Tie magi to redzēja vēl ilgi pirms tas notika, un zināja, ka tām bija jākrustojas tādā veidā, saprotiet, savās trajektorijās, pa kurām tās kustējās. Un tās sakrustojās tieši pie Betlēmes tajā laikā; viņi izgāja no turienes jau iepriekš, zinādami, ka tie debesu ķermeņi virzījās tādā veidā.

97 Un tā, tos magus veda Dievs, jo viņiem bija pareizās dāvanas. Dievs veda tos gudros, jo viņi nesa precīzi noteiktu dāvanu, lai identificētu Viņa Dēlu. Ak vai! Vai jūs to saprotat? Gudrie vīri šodien, celieties Tā Kunga Vārdā, nevis ar kaut ko izdomātu, bet ar dāvanu, ko Dievs ir apsoltis šai dienai, un Dievs jūs vedīs, lai identificētu to, ka Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Lūk, lūdzu: gudrie!

98 Dievs vadīja tās dāvanas, jo tās bija dāvanas, lai identificētu Viņu. Šodien gudrie, tie, kas var novērst savu skatu no baznīciskuma un visām šīs pasaules lietām un pievērst to dzīvajam Dieva Vārdam! Un Dievs darīs zināmu Savu Dēlu caur Savu Vārdu, jo Tas taču ir Viņš. “Es un Mans Tēvs esam viens.” Un “iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds kļuva par miesu un mājāja mūsu vidū”. Un tas pats Vārds šodien, Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Un gudrs cilvēks seko Viņam, jo tas ir tas, par ko Dievs rūpējas, lai caur to identificētu Sevi. Āmen! Dāvana! Reāla, identificēta Dieva dāvana, Dievs atnes to cauri visam kam tādām, lai ar to darītu zināmu Sevi.

99 Un tieši tā tika identificēts Kristus: ar zeltu, mirrēm un vīraku – caur šīm dāvanām tie vīri pareģoja un rādīja līdzībā, kāda būs Viņa dzīve. Saprotat? Dievība, izpausta kalpošanai, lai nomirtu, lai Viņš varētu izpirkt tautu, jo Viņam bija “jāizglābj Sava tauta no viņu grēka”. Nevis jāizglābj pasaule, bet jāizglābj Sava tauta no viņu grēka. Šeit Bībelē ir teikts: “Jo pagāni paļausies uz Viņa Vārdu.” Saprotat? Pagāni paļausies uz Viņa Vārdu. Āmen! Citiem vārdiem: Līgava, *izsauktie* no pagāniem, paļausies uz Jēzus Kristus Vārdu. “Pagāni paļausies uz Viņa Vārdu.” Lūk, Dievs viņus veda, jo viņi bija...tās dāvanas, kuras viņi iedeva, atbilda tam laikam.

100 Ievērojiet! Kā es sacīju, Dievam ir... Sākumā, 1. Mozus grāmatā, Viņš sadalīja Savu Vārdu. Es varu paņemt 1. Mozus grāmatu un parādīt jums katru periodu Bībelē līdz pat šim te periodam. Visus kultus un pārējo, kas mums ir šodien, es varu jums precīzi parādīt, kur tie bija 1. Mozus grāmatā. Saprotat?

101 Dievs iedalīja Savu Vārdu, tik un tik *šeit*, tik un tik *šeit*, tik un tik *šeit*, katram periodam. Un pēc tam Viņš sūtīja uz turieni pravieti, kas bija svaidīts likt tam Vārdam īstenoties, un tas apliecināja to citu, kam bija jānāk. Saprotiet, kā Mesija, vienmēr apliecināts. Katrs pravietis savā dzīvē, savā būtībā... Vārdu, kas bija dots tam laikam, viņš nāca un piepildīja to rakstīto Vārdu un paredzēja to, kāds būs tas cits. Un katrs no viņiem runāja par Viņu (āmen), jo Viņš bija pilnība. Viņš bija to praviešu Galva, Viņš bija Dieva Vārds. Viņš bija tie pravieši. Āmen! Te nu Viņš ir. Skatieties! Cik brīnumaini ir tas, ka Viņš bija ikviens no tiem praviešiem.

102 Tad, kad Viņš atnāca, Viņš bija visu praviešu pilnība, izpausta, jo viņi bija Tā Kunga Vārds, un Viņš pats pateica: "Ja jūs saucat par dieviem tos, pie kuriem nāca Dieva Vārds, kā jūs varat vainot Mani, kad Es saku, ka 'Es esmu Dieva Dēls'." Redziet, pat viņi tajā periodā tika atzīti par dieviem, Dievs pats sauca viņus par "dieviem". Kas viņi bija? Viņi bija Viņa Vārda izpausme. Bet šeit bija Viņš, Vārda pilnība, Dievība ķermenī, Dievība, izpausta miesā.

103 Klausieties! Jo šīs dāvanas, kuras atnesa tie vīri, viņi nebūtu varējuši tās atnest kādam pravietim. Tas nebūtu pareizi. Saprotat? Tās dāvanas nederētu Ēlijam, tās nederētu Mozum, tām bija jānonāk pie Viņa. Un tā kā tās dāvanas bija precīzi paredzētas tai dienai un tām bija jāidentificē, kas Viņš bija, ar tām dāvanām, tad, lūk, parādījās Dievs un Viņu aizsargāja. Un uzturēja tur viņus divus gadus, līdz viņi atrada to pilnīgo Gaismu. Cik piemēroti!

104 Tas pats šodien. Mums ir cilvēki, kuri ir ļoti uzticīgi, jauki cilvēki, īsteni cilvēki. Taču, saprotiet, tajā...tur kaut kam ir jāparādās, ko Dievs vienmēr ir darījis, lai identificētu šo dienu. Šī ir tā diena, kad ir jānotiek tām lietām, par kurām bija pateikts. Tur nebūs daudzi, tikai ļoti, ļoti nedaudzi tiks izglābti. Tā ir teikts Bībelē. Būs tikai saujiņa.

105 Pats Jēzus sacīja: "Kā bija Noasa dienās, kad izglābās astoņas dvēseles." Astoņas dvēseles no veselas paaudzes, līdzīgas šai. "Kā bija Noasa dienās." Kas tas bija? Izcili, kulturāli cilvēki, izcili strādnieki, izcili celtnieki, viss, kas viņiem bija, bija izcils. Bija radījuši tādu civilizāciju, viņiem bija varenas lietas. "Kā bija Noasa dienās, tā būs, kad atnāks Cilvēka Dēls." Saprotat? Un Dievam bija Noass, lai identificētu Viņa apsolīto Vārdu. Tas bija ļoti atbilstoši. Tas šķirsts atbilda Dieva Vārdam, ko viņš izteica, ka "Viņš iznīcinās cilvēku". Taču viņš izglāba, ko vien varēja.

106 Un tā, šie gudrie vīri, atnesdami savas dāvanas, identificēja...viņu dāvanas identificēja to, kas tas bija, un tieši tāpēc Dievs sargāja tās dāvanas cauri visam, kam viņi gāja cauri. Viņš sargāja to, līdz viņi atnāca ar tām dāvanām, jo viņi atbilda tam laikam. Vai mana draudze to saprot? Tas ir tas, kas notiek šobrīd! Es ceru, ka tas nepārlido pāri jūsu galvām. Man ir jārunā par to teju vai līdzībās, saprotiet. Bet vai jūs saprotat? Šīs lietas, kas notiek, tās atbilst šim laikam, Lāodikejai. Tas ir atbilstošs laiks, tieši tāpēc Dievs ir to sargājis, saprotiet, izvedis cauri visam, lai identificētu Sevi. Dāvanas, kaut arī par nāves cenu, tas nolika klupšanas akmeni viņu ceļā. Tas ir atbilstošs laiks, tā tas ir, atbilstošs šai dienai. Lūk, kāpēc Dievs ir sargājis to tā, kā Viņš to sargāja. Viņš sargās to, līdz netiks īstenots Viņa mērķis.

107 Ak, es izlasīju vienu stāstu, es to nesen atcerējos, kaut kas par šo tēmu. Bija kāda liela pilsēta šajā valstī un...Ņujorka. Un tas notika Ziemassvētku priekšvakarā. Un tur bija viena nabadzīga ģimene. Tam nabaga tēvam bija tuberkuloze, un viņš bija...un viņa sievai bija tuberkuloze. Viņi bija ļoti nabadzīgi. Un viņš it kā... Viņš bija vājš, un tāpēc neviens neņēma viņu darbā. Viņam nebija izglītības un viņš...cilvēkiem viņš nebija vajadzīgs.

108 Viņš bija vienkārši izstumtais, viņš kļuva par klaidoni. Vienkārši... Jūs zināt, kas ir klaidonis, vienkārši iet un kaut ko atrod, un notirgo to, un saņem, cik nu tur sanāk; viņi cenšas izdzīvot no tās mazās peļņas, kuru iegūst. Vienkārši... Kā klejojošs tirgonis vai kas līdzīgs uz ielas; iet un nopērk kaut kādas spraudītes un adatas, un uzpirkšteņus vai ko nu vēl, ko viņi var. Un paņemt to un, iespējams, nopērk iepakojumu par vienu centu, bet pārdod tos par pieciem centiem, un nopelna četrus centus par iepakojumu; un varbūt tas ir viss tajā dienā. Jūs sacīst: "Tas ir liels uzcenojums." Taču vienkārši aizdomājieties, tas ir viss, ko viņš pārdeva pa dienu. Varbūt viņš todien nopelnīja

divdesmit, trīsdesmit centus, bet viņam bija ģimene.

109 Un tā sieviņa, kļūdama vājāka, viņa nomira.

110 Bet tuvojās Ziemassvētku laiks. Un tai mazajai meitenītei, viņai attīstījās...no nepietiekama uztura, no labas pārtikas trūkuma un pārējā, arī viņai sākās tuberkuloze. Bet viņa vēl bija maziņa, viņai bija aptuveni astoņi vai deviņi gadi, desmit. Un viņai vēl nekad Ziemassvētkos nebija dāvināta lelle. Bet tieši to viņa gribēja, lai viņai uzdāvina, lelli.

111 Un tēvs, nevarēdams sarūpēt viņai medicīnisko palīdzību un pārējo, bija...viņš redzēja, ka meitenīte drīz mirs, un viņš centās darīt visu iespējamo, lai...lai savāktu pietiekami daudz naudas, lai nopirktu viņai Ziemassvētkos lelli; kaut viņam izdotos nopelnīt pietiekami daudz, lai nopirktu viņai lellīti! Un tā, tuvojās Ziemassvētku laiks, laika apstākļi pasliktinājās, un meitenītei attīstījās tāds kā plaušu karsonis, un viņa nomira, tikai dažas nedēļas pirms Ziemassvētkiem. Un tēvs, protams, ar salauztu sirdi, viņš devās pie savas skārda bundžas un izņēma naudu. Un viņš domāja par savu mazo meitenīti, viņa gribēja lelli, kā jau maza meitenīte. Saprotiet, tur aug maza mamma.

112 Jūs esat ievērojuši, kā maza meitenīte, viņa tiecas pēc lelles, jo viņa...tāda ir viņas daba, reiz viņa būs māte. Viendien viņa kļūs par māti, ja viņa dzīvos un tā tālāk. Jūs saprotat, viņas daba. Tieši tāpēc mazām meitenēm patīk lellītes, viņas grib par to rūpēties, jo viņa tomēr, viņa ir maza, potenciāli, maza māte.

113 Un viņa gribēja lellīti, bet viņai nekad tādas nebija bijis. Un tēvs bija taupījis visu, ko vien varēja, lai dabūtu viņai lellīti. Un tā, viņa nomira.

114 Un tēvam it kā sagriezās prāts. Viņa sieva bija mirusi, viņa mazā meitiņa, un viņa prāts palika tāds, ka viņš... Viņš joprojām katru vakaru pienāca pie tās gultiņas un sarunājās ar savu mazo meitiņu, kaut arī viņa jau bija apglabāta. Taču viņam šķita, ka viņš sarunājas ar viņu, un viņš sacīja viņai: “Nu, mīļā, vēl pavisam nedaudz, un tētis aizies un nopirks tev Ziemassvētkos to lellīti. Un tētis tev apsoliņa to lelli, un es...es to dabūšu.”

115 Visbeidzot pienāca Ziemassvētki. Un, protams, jūs zināt, kā tas notiek. Bagātajiem notiek lielas ballītes, un deg svecas, un notiek lielas, svinīgas mesas baznīcās, un tiek stāstīts par Jēzu un tā tālāk (tiek stāstīts draudzēs). Un, pildot to visu ierasto mesas kārtību un dziedāšanu, un slavas dziesmas, un pārējo, viņi nemaz nezina, kas tikmēr notika tur, šaurajā ieliņā.

116 Tur atradās tas nabaga vīrs, un viņš bija ne savā prātā. Viņš tik stipri gribēja, lai tai mazajai meitenītei būtu tā lelle, jo viņa bija tik stipri lūgusi viņam to lellīti. Un tā viņš aizgāja un nopirka viņai mazu lupatu lellīti, mazu mantiņu, varbūt par kādiem trīsdesmit centiem; viņš nopirka kaut ko nedaudz netīru, kaut kur uz ielas. Un tā bija ļoti auksta nakts, vējš putināja, stipri sniga; un Ņujorka atrodas pašā piekrastē.

117 Un piepildītās ielas, un cilvēki savos īpašajos lielajos limuzīnos. Un iedzērušas kompānijas, dzeršana uz ielas, Kristus piedzimšanas svinēšana un visas tās lietas, par kurām mēs runājam šovakar, cenšoties domāt, ka šādi darīt ir pareizi; vienkārši dzer, lai aizmirstu savas vecās bēdas un pārējo, un ka tas ir jādara šādi. Viņi visi...

118 Es nesen stāvēju veikalā, un viena sieviete runāja par to... Divas meitenes bija satikušās un stāstīja viena otrai, ko viņas ir nopirkušas savam tētim. Un viena no viņām sacīja: “Nu, viņš...” Viņa bija nopirkusi tēvam kaut kādu cigarešu bloku. Bet tā otra pateica, ka viņa nopirka tēvam viskija pudeli un kāršu komplektu. Tā tik ir dāvana, lai atgādinātu par Kunga Jēzus Kristus piedzimšanu! Un tieši tādā veidā tas virzās, saprotiet, tā ir vienkārši liela kaudze ar spīguļiem. Tajā nav vispār nekādu Ziemassvētku.

119 Un tā, te mēs ieraugām, ka tas nabaga vīrs, viņš klaiņoja apkārt. Un savā sirdī viņš zināja, ka viņa meitenītes vairs nav, taču viņš aizgāja un vienalga nopirka to lelli. Un viņš nodomāja: “Es vienkārši iešu, un tad es viņu kaut kur satikšu. Viņa ies šeit pa ielu, un es viņu atradīšu.” Un viņš

sāka iet.

120 Viņš nevarēja sevi piemānīt, viņas nebija ne mazajā istabē, ne noplukušajā, netīrajā gultiņā, viņa bija apglabāta. Lūk, viņš to zināja. Viņš nodomāja, ka atradīs viņu uz ielas. Viņš sacīja: “Es vienkārši staigāšu.” Un viņš staigāja pa ieliņām, bet cilvēki tai laikā dziedāja jaunas dziesmas un trokšņoja. Viņš gāja pa to ieliņu, nesdams to netīro lellīti, turēja to zem mēteļa, pie pašas sirds, domādams par savu mazo meitenīti.”

121 Un visbeidzot viņu ieraudzīja policists, bet tas policists jau pats bija iemalkojis dažus malkus, un viņš ieskrēja tai ieliņā un satvēra to veco vīru, un pagriezta to apkārt. Viņš sacīja: “Ko tu šeit blandies?”

122 Tas sacīja: “Es nesu šo mazo lellīti, ser, savai mazajai meitiņai.”

123 Viņš sacīja: “Nu, kur tad tu dzīvo?” Un tas pateica viņam, kur viņš dzīvo. Viņš sacīja: “Tu taču ej pretējā virzienā, tu esi dzēris. Ej atpakaļ pa citu ceļu.”

124 Tas sacīja: “Ser, es neesmu dzēris. Es apsolīju savai mazajai meitenītei, ka es atnesīšu viņai Ziemassvētkos dāvanu.” Un sacīja: “Mazai meitenei atbilstoša dāvana ir maza lelle.”

125 Un viņš sacīja: “Parādi man to.” Un tā, viņš parādīja viņam mazo, nedaudz netīro lupatu lelli. Un viņš turēja to savās...savā azotē, turēdams mazo lelli, kad viņš... Nu, policists, pats būdams pa pusei piedzēries, atgrūda viņu un gāja prom. Tas vīrs devās tālāk pa ieliņu, bet snīga daudz.

126 Un tā, nakts ballītes beidzās. Nākamajā rītā snigšana bija beigusies, bija parādījusies saule. Un tā, viņi droši vien... Visi cilvēki pēc tās trokšņainās uzdzīves bija...turēja sev uz galvas maisiņus ar ledu, jo bija daudz dzerts un svinēta Kristus dzimšana. Un daudzi no viņiem bija aizsmakuši, jo bija trokšņojuši un ballējušies.

127 Bet tur uz tās ieliņas tika atrasts padzīvojis vīrietis. Un, kad viņš tika apvelts otrādi, pie viņa sirds bija piespiesta maza lelle.

Es domāju, ka viņš aiznesa viņai savu dāvanu. Viņš satika viņu kādā Zemē, kura nav šeit. Viņš...viņš aiznesa to dāvanu. Tā bija atbilstoša dāvana. (Dievs, esi žēlīgs!) Tomēr tā maksāja viņam dzīvību. Nebija nekāda cita veida nodot viņai to dāvanu, viņa bija apglabāta. Taču vienīgais veids, kā viņš to varēja izdarīt, bija aiziet šādi. Tai lellītei nebija lielas nozīmes, man šķiet, maza lellīte ar netīru sejiņu, taču tas... Ko viņš šādi izdarīja? Šādi viņš piepildīja solījumu, ko viņš bija devis. Nebija nozīmes tam, ko par to domāja cilvēki; viņa netīrās rokas turēja to mazo, netīro lellīti, bet šis apsolījums, kurš bija dots viņa meitiņai, bija piepildīts.

128 Reizēm viņi skatās uz Evaņģēliju kā uz dziedāšanu, spēlēšanos, viņi negribēja To, kad Dievs To atnesa, taču tas bija piepildīts solījums, ka Viņš atdos Savu Dēlu. Un zināt ko? Arī viņi atstāja Viņu nomirt gluži kā klaidoni uz ielas. Pilnīgi pareizi, viņi atstāja Viņu nomirt kā kādu klaidoni uz ielas. Un šodien viņi attiecas pret Viņu kā pret klaidoni uz ielas, taču Viņš piepildīja to, kas Viņam bija jāizdara. Viņš bija tā Dāvana, ko Dievs apsolīja šai pasaulei.

129 Šajā vakarā es gribu pieņemt Viņu kā savu Glābēju *manā* sirdī. Kaut man būtu jāiet nāves priekšā vai lai kas tas arī nebūtu, tādā veidā. Es apsolīju Viņam savu dzīvi. Es gribu aiznest to Viņam. Nav svarīgi, kam cauri man būs jāiziet, ja man būs jāiziet cauri nāvei, ja mani nošaus, nav svarīgi, kas notiks, ja par mani smiesies, sauks par jukušu, jebko, izslēgs no pārējām kristīgajām draudzēm un tā tālāk, es... Tā ir Dieva dāvana, kuru es turu savā sirdī. Viņš to iedeva, es gribu aiznest to Viņam.

Uz brītiņu nolieksim mūsu galvas.

130 Es runāju par atbilstošām dāvanām, tā bija atbilstoša dāvana, jo tā meitenīte...viņa bija maza meitenīte un arī maza mamma (varēja par tādu kļūt), lellīte bija atbilstoša dāvana. Atbilstoša

dāvana, ko Dievs, Radītājs, varētu iedot Savai radībai, bija Glābējs, lai izglābtu mūs no pašreizējā stāvokļa. Interesanti, vai šovakar, kad mēs tuvojamies Ziemassvētkiem, un man šķiet, ka šī ir pēdējā svētruna, kuru mēs dzirdam līdz Ziemassvētkiem, ja nu vienīgi mēs dzirdēsim kādu svētrunu pa radio.

131 Interesanti, vai šovakar, ja mēs esam pieņēmuši mums apsolīto Dieva Dāvanu, mūžīgo Dzīvību, noticot Kristum un saņemot Svēto Garu. Ja jūs neesat, bet jūs gribētu pieņemt Dieva reālo, īsteno Ziemassvētku dāvanu, vai jūs pacelsiet savu roku? Sakiet: “Brāli Branham, es nezinu, es reizēm esmu tam ticējis. Un es vēroju to, ko es daru. Un es it kā nedaudz šaubos.” Vairāk nešaubieties, draugi.

132 Saprotiet, ir jau pārāk vēls, lai tagad sāktu šaubīties. Būsim pa īstam pārliecināti par to. Sakiet: “Palūdz par mani, brāli Branham, un es gribu, lai... Dieva Dāvana šai pasaulei ir Jēzus Kristus. Es gribu, lai šie ir īsteni Ziemassvētki. Es pieņemu Svēto Garu savā sirdī. Tas spēs mani noturēt cauri visām dzīves vētrām, un viendien es ieiešu Viņa klātbūtnē ar šo mūžīgās Dzīvības dāvanu. Pamatojoties uz to, Viņš mani pieņems, tas ir vienīgais veids, kā Viņš to izdarīs.”

133 Vai šovakar jums ir tā pareizā dāvana? Pareizā attieksme? “Tēvs, es sekošu Tev, lai kur arī Tu iesi. Lai ko arī Tu pateiktu: 'Izdari,' es to izdarīšu. Lai ko arī Tavs Vārds saka man: 'Izdari.' Es to izdarīšu. Tieši tā, mani neuztrauc, ko saka citi, es to izdarīšu, jo es gribu Tavu Dāvanu, tā ir Dzīvība, un Kristus ir Vārds.”

134 Ja tu nevari ticēt visam Vārdam un saki: “Nu, es nezinu, es ticu *tam...šitam*, es ticu *tam*, bet tikai nevaru pieņemt *šito*, es nevaru pieņemt *to*.” Tu esi kā tie septiņdesmit, kuri aizgāja. Viņi nevar pieņemt visu Vārdu un pieņemt Kristu Viņa Dievības pilnībā un Viņa kalpošanu; un būt gatavi nomirt, kā Viņš izdarīja par jums.

135 Tādā gadījumā, vai tu vienkārši pacelsi savu roku, noliekdams galvu, un pateiksi: “Palūdz par mani.” Lai Dievs jūs svētī. Un lai Dievs tevi svētī. Lai Dievs jūs svētī. Lai Dievs svētī tevi, meitenīt. Ak, lai Dievs jūs svētī. Jā, es redzu tavu roku. Lai Tas Kungs tevi svētī, protams. Šī mazā Dāvana, Kristus, kuru Dievs sūtīja šai pasaulei, un identificēja to ar... To identificēja tie magi, Viņa paša dzīve identificēja to, Viņa nāve identificēja to, Viņa augšāmcelšanās identificēja to, tava pieņemšana identificēja to, un Viņš identificē Sevi ar tevi, ka Tu esi Viņa un Viņš ir tavs. Ja jūs neesat īsteni...saprotiet, Dieva Gara reakcija darbojas jūsos šajā Ziemassvētku laikā; lai tas atnāk pie jums tagad.

136 Debesu Tēvs, kad mēs grīļojamies līdzīgi tam klaidonim uz ielas, viņš nevienam nebija vajadzīgs. Pasaule ir jau sākusi savas muļķīgās svinības, viņi tā dara arī šajā vakarā, Kungs. Un reizēm mēs jūtamies kā tas klaidonis, tomēr mēs esam pieņēmuši kādu Dāvanu. Tāpēc mēs lūdzam, Tēvs, lai Tu padari mūs par gaismas dāvanu šai mirstošajai pasaulei. Šeit daudzi ir pacēlušī rokas, ka viņi grib šo Dieva Dāvanu, kuru Viņam pašam bija jāatdod, savu vienpiedzimušo Dēlu, nonāca un kļuva par Cilvēku. Viņš nokāpa tik zemu, ka viņi pat ne... Viņš atnāca tik zems un tik pazemīgs, ka Viņš...Viņam nebija pat gultiņas, kurā piedzimt. Kādaļ govij vai zirgam, vai vēl kādam vajadzēja atdot savu sili, pāiet maliņā (dzīvniekam), jo cilvēciskās būtnes bija nonākušas tādā stāvoklī. Viņš nonāca silē, mazā alas kūtiņā, kalna nogāzē tur Betlēmē, kur pirms daudziem gadiem to nelielo pilsētu bija dibinājis netikles dēls.

137 Un tā, Kungs, mēs redzam, ka reiz vakarā, aukstā vakarā, Viņam tika pateikts: “Rabi, mēs šodien gribam aiziet pie Tevis uz mājām.”

138 Un Viņš sacīja: “Nu, putniem ir ligzdas, un lapsām ir alas, bet Man nav pat vietas, kur nolikt galvu.” Un tieši tādā veidā viņi ļāva Viņam nomirt, kā klaidonim uz ielas.

139 Debesu Tēvs, vai var kristietis, vai var cilvēki šodien ieraudzīt, ka tā ir tā lielā Dāvana? Un daudzi šeit šajā vakarā, man šķiet, vairāk nekā ducis, ir pacēlušī savas rokas, ka viņi grib saņemt Svēto Garu. Lai ir tieši tā kā tiem gudrajiem, varbūt neviens cits no sanāksmes neieraudzīs, kas

notiek. Bet tā zvaigzne, tā noslēpumainā gaisma virzījās virs observatorijām divus gadus, kur cilvēki jau toreiz sekoja laikam ar četrām sardzēm, viņi sekoja laikam pēc zvaigznēm. Neviens, neviens vēsturnieks nav par to uzrakstījis. Neviens par to neko nezināja, tomēr tas tur bija. Un tie gudrie vīri ar savu atbilstošo dāvanu tika atvesti pie tā. Lai tā pati gaisma ienāk katrā sirdī, kas šovakar atrodas šeit. Tas var notikt bez jebkādām emocijām, var notikt bez *tā* un *šitā*, un varbūt neviens cits to nezinās, tieši tā kā tie gudrie vīri. Taču lai kaut kas tik ļoti iesakņojas to vīriešu, sieviešu, zēnu un meiteņu sirdīs, lai tā Dieva Dāvana svaidītu viņu dzīvi. Lai, sākot no šī vakara, viņi tiktu izmainīti. Viņi vairs nebūs tādi kā agrāk. No šī brīža viņi kļūs par izmainītām radībām. Lai viņi, kā šie gudrie, nogriežas pa citu ceļu un vairs neatgriežas pie pasaules modēm (un pie Hēroda, ķēniņa pils), “bet saņēmuši brīdinājumu, viņi nogriežas pa citu ceļu”. Dāvā to, Kungs.

140 Un šajā vakarā es lūdzu, lai katrs gudrais vīrietis, zēns vai meitene, kas šovakar ir šeit... Vīrietis vai sieviete, kuri ir pietiekami gudri, lai šovakar novērstos no šīs pasaules lietām, vairs neatgriezties pie tā, sākot no šodienas. Kad beigsies šī diena un nakts, viņi vairs neatgriezīsies pie šīs pasaules lietām, un lai viņi ir gudri. Un šī klusā un noslēpumainā balss, kas lika viņiem pacelt roku un pateikt: “Jā, es vēlos Dieva Dāvanu.” Lai tas pats, kas lika viņiem pacelt roku, šovakar identificē viņus ar Viņa nāvi, apglabāšanu un augšāmcelšanos, iedodot viņiem Svēto Garu. Lai viņi nogriežas pa citu ceļu.

141 Lai šīs sievietes, kuras šovakar ir šeit, Kungs, kurām ir bijis tik grūti atturēties kopēt šo pasauli, ļaut ataugt saviem matiem un ģērbties kā klājas sievietei, un noņemt to kosmētiku un pārējo, to mākslīgo, kas parāda...tas savā veidā identificē, ka viņas ir neveselas, ka viņas...ka tur kaut kas nav kārtībā. Un lai šovakar tā noslēpumainā gaisma, Kungs, kura lika viņām pacelt savas rokas, lai viņas pasaka: “Kungs, es aizgriežos prom no šīs pasaules lietām, šovakar.”

142 Šie vīrieši, kuriem nav bijis kaut kā reāla, kuri runāja ar savām sievietēm un lika viņām nogriezties no ceļa; un tās lietas, kuras viņi dara... Lai mēs visi kopā, Kungs, šodien vienkārši nogriežamies pa citu ceļu, būdami Dieva brīdināti caur šo nelielo, dīvaino vēstījumu par Dieva gaismu, kura iedarbojas uz mūsu sirdīm. Lai šovakar mēs nogriežamies pa citu ceļu un dzīvojam Tev visu atlikušo dzīvi, aizejam mājās ar Tevi pa citu ceļu, nevis pa to, pa kuru mēs virzījāmies. Dāvā to, Kungs. Padari mūs par labākiem kristiešiem, katru kristietī šeit šovakar, Tēvs, kurš ir pieņēmis Tevi un tic Tev. Un viņi centās dzīvot kristīgu dzīvi, taču šovakar lai viņi nogriežas pa citu ceļu, lai viņi pieņem to Dāvanu.

143 Ak, Dievs, tas ir nicināts ceļš! Sievietes tiks sauktas par “vecmodīgām”, viņas saukās visādos vārdos. Un vīriešus sauks par “fanātiķiem”. Taču mēs esam gatavi, Kungs.

144 Svētais Gars, pagriez mūs pa citu ceļu tieši tagad. Pagriez mani, Kungs. Es vispār negribu iet pa jebkādu ceļu, kas aizvestu mani prom no Tevis. Kungs, es gribu iet tikai pa to ceļu, pa kuru Tu gribi, lai es eju. Es gribu, lai manas sirds dāvana ir tik pilnīga, ka tā identificētu Tevi, Kungs, uz zemes, ka Tu neesi miris, ka Tu esi dzīvs.

145 Tu esi dzīvo Dievs, nevis mirušo Dievs. Mirušais ir pilnībā noklāts ar mušām un gaļas mušām, kas rada mikrobus un citas gaļas mušas; līdzīgi kā cilvēks, kas pirmoreiz piedzeras, izsmēķē savu pirmo cigareti, pasaka pirmos melus, pirmoreiz piekrāpj savu sievu, vai sieva, kas piekrāpj savu vīru, vai dara nepareizas lietas; tieši kā gaļas muša, kas viņiem iekož, un tas...tas sakrājas un paliek arvien sliktāk ar netūriību, jo tur iekšā ir mirusi dvēsele. Ļaunie gari tiek tur iekšā. Un viens ļaunais gars liek viņam izdarīt vēl kaut ko, un atnāk cits, liek izdarīt viņam vēl kaut ko, jo viņi izdarīja to.

146 Dievs, lai viņi nogriežas pa citu ceļu un atnāk pie Dzīvības. Lai viņi pieceļas un Dieva eņģeļi nonāk ar mūžīgās Dzīvības dāvanām, Kungs, un iet tālāk no uzvaras uz uzvaru. Dāvā to, Tēvs. Mēs šovakar nogriežamies malā no šīs pasaules darbiem un šīs pasaules rūpēm, Dieva brīdināti, ka laiks ir tuvu, Jēzus atgriežas uz zemi. Un lai varenais Svētais Gars dāvā mums šovakar to mūžīgo Dzīvību, kuru mēs gaidām. Dāvā to, Kungs. Mēs vienkārši lūdzam, lai Tu dāvā mums šīs

svētības, jo mēs prasām to Jēzus Kristus Vārdā.

Ar noliektām galvām.

147 Tie gudrie jau sen atnāca pie tā...sekoja tai gaismai... Viņi atrada to pilnīgo gaismu. Lai šī mazā gaisma šovakar, kas lika tev pacelt roku, vai arī, iespējams, tu pat ne... Tas pieskārās tev, bet tu pat nepacēli savu roku; lai tā gaisma virza tevi pie tās pilnīgās gaismas.

Visi vienkārši piecelsimies nelielai veltīšanai.

148 Padarīsim tagad, šajā vakarā, mūsu sirsniņu par mājvietu Kristum. Atcerieties manu nelielo šīvakara stāstu par klaidoni. Patiesībā, šovakar tas klaidonis uz ielas ir Jēzus Kristus. Tā tas ir, Viņš bija klaidonis uz ielas. Ak, jā, mēs sakām: "Mēs Viņam kalpojam." Protams. Visa tā ārišķība un greznums, tas nav Viņš. Tas nav Viņš. Viņam bija jānomirst, lai atnestu tev šo Dāvanu, nevis lelli, bet Dzīvību. Viņam bija jānomirst, lai to izdarītu, lai iedotu to tev, tas bija vienīgais ceļš, kā Viņš varēja tev to atnest. Viņš nevarēja vienkārši atnākt šurp un būt pilnīgs Cilvēks, kāds Viņš bija, un atnest to tev. Tādā veidā Viņš to izdarīt nevarēja. Viņam bija jānomirst, lai to izdarītu, lai atnestu tev to Dieva Dāvanu. Tāpat kā tam klaidonim bija jānomirst, lai aiznestu to lellīti savai meitiņai, Kristum bija jānomirst, lai atnestu jums Dievu. Mēs gribam pieņemt Viņu šajā vakarā. Un es ticu, kad mēs nolieksim mūsu galvas... Vienkārši pacelsim rokas pretim Dievam un no jauna veltīsim savas dzīves, tieši šeit, šovakar.

149 Ak, žēlsirdīgais Dievs, mēs gribam Tavu Dāvanu. Es šeit, šajā Ziemassvētku laikā, Kungs, kad es saprotu un skatos uz zemi, un redzu šīs dienas ārišķību un greznumu, es redzu tikai...tur, kā ir teikts Bībelē, šo Lāodikejas periodu, Tu atrodi ārpus Savas draudzes. Tu esi noraidīts, bēglis Savai draudzei un Savai tautai. Tu...Tu esi noraidīts. Bēglis, kā tāds atraidītais, un Tu esi noraidīts Savā draudzē. Tu esi noraidīts Savas tautas vidū. Viņi negrib Tevi, Kungs, un viņi atstāja Tevi kā klaidoni uz ielas. Dievs, Tu...Tu vienalga devies nāvē, lai Tu varētu atnest mums to Dieva Dāvanu. Un mēs pazemīgi pieņemam To, Kungs. Es lūdzu, lai Tu piepildi mūsu sirdis un mūsu dzīves. Un pagriez mūs pa citu ceļu, sākot no šī vakara, un lai mēs pilnībā būtu Tavi, jo mēs veltām sevi Tev.

150 Pieņem mani, Kungs. Es dzīvē esmu izdarījis daudzas kļūdas. Un, dārgais Dievs, kad es...kad es stāvu šajā svētajā vietā, kur tiek sludināts Evaņģēlijs, un mēs esam šeit redzējuši Tevi, pat varenā gaismā, kas spīdēja uz viņiem. Un mēs esam tik ļoti pateicīgi par to, Kungs. Un es veltu sevi šiem Ziemassvētkiem ne tā, kā to darītu šī pasaule – atverot jaunu lappusi. Bet gan es vienkārši gribu pieņemt Tavu Dēlu, Kungs. Es gribu pieņemt Tavu Dāvanu, Kungs.

151 Es gribu pieņemt mūžīgās Dzīvības Dāvanu caur Kristu. Un es patiešām, Kungs, pieņemu sev Kristus Dāvanu, lai censtos iegūt citus priekš Tevis. Dievs, katrs no mums...

152 Padari mājaimnieci tik mīļu un pazemīgu, lai viņa varētu atvest pie Tevis citus. Dāvana, ko Tu esi viņai dāvējis, to sievišķību, kas piemīt lēdijai, lai viņa ir tik īsta lēdija, ka kaimiņienes viņu redzēs un gribēs kļūt tādas kā viņa.

153 Padari vīrieti, kurš strādā veikalā, lai kas viņš nebūtu, Kungs, padari viņa dzīvi pazemīgu, līdzīgu Kristum, lai citi varētu to redzēt. Mēs nezīnām, kur stāv tie cilvēki, Tēvs, taču mēs negribam atstāt šo lielo, seno lielceļu; taču mēs nolieksimies uz priekšu un atpakaļ, meklēsim it visur, lai atrastu to dvēseli. Noliec to tur, kur mēs varēsīm sasniegt, Kungs, mēs lūdzam. Un dāvā mums tādu dzīvi, kas liktu cilvēkiem gribēt dzīvot šādi, jo mēs veltām sevi Tev šajā vakarā. Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Un tā, ja jūs atkal nolieksiet galvas, es gribu novēlēt jums ļoti priecīgus Ziemassvētkus.

154 Lai tā lielā Ziemassvētku Dāvana, tā pirmā un vienīgā, un oriģinālā, un vienīgā, kāda ir, Jēzus Kristus, atkal ir jūsu sirdīs šovakar. Lai Svētais Gars atnāk pie jums un atnes jums kalpojošās dāvanas un lietas no Dieva, lai jūs...dāvanu, lai jūs dzīvotu labāku dzīvi. Lūk, ko es gribu. Es dotu priekšroku Kristus Dzīvībai manī, lai dzīvotu mīļu un uzvarošu dzīvi, nekā man būtu visas

dziedināšanas dāvanas, pravietošanas dāvanas, visas parējās dāvanas; tikai iedodiet man Jēzu. Ļaujiet man dzīvot to Dzīvi, to Dzīvi, lūk, ar ko es gribu dzīvot. Es gribu dzīvot tā, lai citi uzzinātu. Lūk, kāda ir mana vēlēšanās Ziemassvētkos, un es lūdzu, lai tā būtu arī jūsu vēlēšanās. Un es lūdzu, lai Dievs dāvā mums Viņa vēlēšanos.

155 Un tā, paklausīsimies, ko mums pateiks draudzes gans un dosimies prom. Un lai Dievs jūs svētī. Mēs redzēsimies trešdienas vakarā. Līdz tam laikam, lai Dievs jūs svētī.

DIEVA DĀVANAS VIENMĒR ATROD SAVU VIETU

(God's Gifts Always Find Their Places)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1963. gada 22. decembrī Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 63-1222 ilgst 1 stundu 29 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.